

ہفتاد سال فراموش شدہ صور

Jeff Pippenger

2023-08-12

صور کے بھولے ہوئے ستر برس

تمام انبیا دنیا کے خاتمے کی نشان دہی کرتے ہیں۔

» ہر یک از انبیای باستانی کمتر برای زمان خود سخن گفتند تا برای زمان ما؛ از این رو نبوت ایشان برای ما نافذ است. «و این همه بر ایشان واقع شد تا نمونه‌هایی باشد؛ و برای تنبیه ما مکتوب گردید، کہ انتهای عالم‌ها بر ما رسیده است.» 1 Corinthians 10:11. «نہ برای خودشان، بلکہ برای ما آن امور را خدمت می‌کردند کہ اکنون بہ شما خبر داده شدہ است بہ وسیلہ کسانی کہ با روح القدس فرستادہ شدہ از آسمان، انجیل را بہ شما بشارت دادند؛ اموری کہ فرشتگان مشتاقاند در آن‌ها نظر کنند.» 1 Peter 1:12....»

» کتاب مقدس گنجینہ‌های خود را برای این نسل آخر گرد آورده و بہ ہم پیوستہ ساختہ است. ہمہ رویدادہای عظیم و وقایع خطیر تاریخ عہد عتیق در این ایام آخر در کلیسا تکرار شدہ‌اند و در حال تکرار شدن ہستند.» Selected Messages, book 3, 338, 339.

تمام کتب مقدس در کتاب مکاشفہ بہ انجام می‌رسند.

» در مکاشفہ، ہمہ کتاب‌های کتاب مقدس بہ یکدیگر می‌رسند و پایان می‌یابند.» اعمال رسولان، ۵۸۵.

پیام ہشدار نہایی برای ساکنان سیارہ زمین در مکاشفہ ہجدہ مشخص شدہ است.

اور ان باتوں کے بعد میں نے ایک اور فرشتہ کو آسمان سے اُترتے دیکھا، جو بڑا اختیار رکھتا تھا؛ اور زمین اُس کے جلال سے روشن ہو گئی۔ اور اُس نے بڑی قوت سے بلند آواز میں پکار کر کہا، بڑا بابل گر پڑا، گر پڑا، اور وہ بدروحوں کا مسکن، اور ہر ناپاک روح کا اڈا، اور ہر ناپاک اور نفرت انگیز پرندے کا پنجرہ بن گیا۔ کیونکہ سب قومیں اُس کی حرام کاری کے غضب کی پے پی چکی ہیں، اور زمین کے بادشاہوں نے اُس کے ساتھ حرام کاری کی ہے، اور زمین کے سوداگر اُس کی عیش پرستی کی فراوانی سے دولت مند ہو گئے ہیں۔ مکاشفہ 18:1-3.

عبارت «بابل عظیم» نمایانگر کلیسای کاتولیک رومی است، و در فصل بیست و سوم کتاب اشعیا، «بابل عظیم» بہ صورت صور بہ تصویر کشیدہ شدہ است.

بار صور۔ اے ترشیش کے جہازو، واویلا کرو، کیونکہ وہ اُجڑ گیا ہے، یہاں تک کہ نہ کوئی گھر رہا، نہ داخل ہونے کی جگہ؛ کٹیم کے ملک سے یہ خبر ان پر ظاہر ہوئی ہے۔ اے جزیرے کے باشندو، خاموش رہو؛ تم، جنہیں صیدا کے سوداگر، جو سمندر پار جاتے تھے، معمور کرتے تھے۔ اور بڑے پانیوں کے پار، سیحور کا بیج، دریا کی فصل، اُس کی آمدنی تھی؛ اور وہ قوموں کی منڈی تھی۔ اے صیدا، شرمندہ ہو؛ کیونکہ سمندر نے، یعنی سمندر کی قوت نے، یہ کہہ کر کلام کیا ہے: نہ مجھے درد زہ ہوا، نہ میں نے بچے جنے، نہ میں نے جوان مردوں کی پرورش کی، نہ کنواریوں کو پالا۔ مصر کی بابت خبر سن کر جیسے لوگ سخت کرب میں مبتلا ہوئے تھے، ویسے ہی صور کی خبر سن کر بھی ہوں گے۔ ترشیش کو پار چلے جاؤ؛ اے جزیرے کے باشندو، واویلا کرو۔ کیا یہ تمہارا وہی شادمان شہر ہے جس کی قدامت ایام قدیم سے ہے؟ اُس کے اپنے ہی پاؤں اُسے دور لے جائیں گے تاکہ پردیس میں قیام کرے۔ صور کے خلاف، اُس تاج بخشی نے والے شہر کے خلاف، یہ مشورت کس نے مقرر کی، جس کے سوداگر شہزادے تھے، اور جس کے تاجر اہل زمین کے معزز لوگ تھے؟ رب الافواج نے یہ ارادہ کیا ہے، تاکہ ہر

جلال کے گھمنڈ کو داغدار کرے، اور اہل زمین کے سب معزز لوگوں کو حقیر ٹھہرائے۔ اے ترشیش کی بیٹی، اپنے ملک میں دریا کی مانند بہ جا؛ اب کوئی بندش نہیں رہی۔ اُس نے اپنا ہاتھ سمندر پر بڑھایا، اُس نے سلطنتوں کو لرزا دیا؛ رب نے اُس تجارتی شہر کے خلاف حکم دیا ہے کہ اُس کے قلعوں کو برباد کر دیا جائے۔ اور اُس نے فرمایا: اے مظلوم کنواری، صیدا کی بیٹی، تو پھر کبھی شادمان نہ ہوگی؛ اٹھ، کتیم کو پار چلی جا؛ وہاں بھی تجھے آرام نہ ملے گا۔ دیکھو، کسدیوں کا ملک؛ یہ قوم ایسی نہ تھی، یہاں تک کہ اسور نے بیابان نشینوں کے لیے اسے قائم کیا؛ انہوں نے اُس کے برج کھڑے کیے، انہوں نے اُس کے محل بلند کیے؛ اور اُس نے اُسے کھنڈر بنا دیا۔ اے ترشیش کے جہازو، واویلا کرو، کیونکہ تمہاری قوت ویران کر دی گئی ہے۔ اور اُس دن ایسا ہوگا کہ صور ستر برس تک فراموش کیا جائے گا، ایک بادشاہ کے ایام کے مطابق؛ ستر برس کے اختتام پر صور ایک فاحشہ کی مانند گائے گا۔ اے بھلائی ہوئی فاحشہ، مربوطے، شہر میں گرد پھر؛ شیریں نغمگی پیدا کر، بہت سے گیت گا، تاکہ تجھے یاد کیا جائے۔ اور ستر برس کے اختتام کے بعد ایسا ہوگا کہ رب صور کی خبرگیری کرے گا، اور وہ اپنی مزدوری کی طرف پھرے گا، اور روئے زمین پر دنیا کی سب سلطنتوں کے ساتھ کسبی کرے گا۔ اور اُس کی تجارت اور اُس کی مزدوری رب کے لیے مقدس ہوگی؛ وہ نہ ذخیرہ کی جائے گی نہ جمع رکھی جائے گی؛ کیونکہ اُس کی تجارت اُن کے لیے ہوگی جو رب کے حضور ریتے ہیں، تاکہ وہ سیر ہو کر کھائیں اور پائیدار پوشاک پہنیں۔ یسعیاہ 18-23:1۔

خواہر وایت می نویسد: «ہمہ رویدادہای عظیم و وقایع جدی تاریخ عہد عتیق، در این ایام آخر، در کلیسا تکرار شدہ اند و می شوند.»

اشعیا باب بیست و سہ بہ روابط نبوی سازمان ملل متحد، پاپیت، ایالات متحدہ و اسلام می پردازد۔ برای آنکہ این حقایق شناختہ شوند، لازم است برخی از نمادہای این باب بہ وسیلہ الہام تعریف گردند۔ ہنگامی کہ این نمادہا تعریف شوند، توالی رویدادہا نسبتاً روشن و مستقیم است۔ نمادہایی در این باب کہ نیازمند تعریف اند، عبارت اند از:

بار صور، فاحشہ، آشوری، زمین کلدانیان، برج ہا و قصرہا، ترشیش، بذر سیحور، سرزمین کتیم، صیدون، شہر بازرگانان، خبر مصر و خبر صور، شیون، دختری، ہفتاد سال، ایام یک پادشاہ، فراموشی، و بہ یاد آوردن

لفظ «بار» در آیہ نخست، نبوتی از ہلاکت را بر ضد مملکت صور معین می سازد۔

بار: H4853—از H5375؛ باری؛ بہ طور خاص خراج، یا (بہ صورت انتزاعی) باربری؛ بہ طور مجازی گفتاری، عمدتاً حکمی ہلاکت، بہ ویژہ سرود؛ از نظر ذہنی، میل: — بار، یا خود بردن، نبوت، X آنان قرار می دہند، سرود، خراج۔

بار صور یکی از بخش ہای متعدد کتاب مقدس است کہ در آن داوری نہایی کلیسای کاتولیک رومی مشخص می گردد۔ «بار» بنا بر کاربرد و تعریف، نبوت است، و در درجہ نخست نبوت ہلاکت۔ در اشعیا یازدہ «بار» وجود دارد و ہشت بار نیز این واژہ برای توصیف باری کہ بر شانہ ہا حمل می شود بہ کار رفته است۔ آن یازدہ موردی کہ واژہ «بار» در آن ہا بہ صورت نبوت ہلاکت آمدہ است عبارت اند از: اشعیا 13:1؛ 15:1؛ 17:1؛ 19:1؛ 21:1، 11، 13؛ 22:1؛ 30:6 و البتہ باب بیست و سہ، جایی کہ بار صور را می یابیم۔ سودمند است کہ ہمہ نبوت ہای ہلاکت اشعیا را در کنار ہم قرار دہیم تا ارزیابی کنیم کہ در ایام آخر کدام قدرت بازنمایی می شود۔ پرداختن بہ یازدہ نبوت ہلاکت در یک زمان دشوار است؛ از این رو برای فراہم ساختن زمینہ باب بیست و سہ، تعریف کوتاہی از ہر نبوت ہلاکت ارائه خواہم کرد۔

در باب سیزدہم، نبوت ہلاکت بر ضد بابل، همان بابل معاصر در پایان جہان است، کہ فاحشہ روم می باشد و در باب ہفدہم کتاب مکاشفہ نیز بہ تصویر کشیدہ شدہ است۔

پس یکی از آن هفت فرشته که آن هفت پیاله را داشتند، آمد و با من سخن گفت و به من گفت: «اینجا بیا تا داوری آن فاحشه عظیم را که بر آب‌های بسیار نشسته است، به تو نشان دهم؛ همان که پادشاهان زمین با او زنا کرده‌اند و ساکنان زمین از شراب زنای او مست شده‌اند.» پس او مرا در روح به بیابان برد؛ و زنی را دیدم که بر وحشی به رنگ ارغوانی نشسته بود، آکنده از نام‌های کفر، و دارای هفت سر و ده شاخ. و آن زن به ارغوان و قرمز ملبس بود و به زر و سنگ‌های گران‌بها و مروارید آراسته، و جامی زرین در دست داشت، پر از رجاسات و ناپاکی‌های زنای خویش. و بر پیشانی او این نام نوشته شده بود: «راز، بایل عظیم، مادر فاحشه‌ها و رجاسات زمین.» مکاشفه 17:1-5

من نیاز دارم اندکی از بحث اصلی فاصله بگیرم. هدف از مطالعه نبوت صور، در نهایت، همسو ساختن تاریخ نبوی ایالات متحده با تاریخ کلیسای ادونتیست روز هفتم است. ما نشان خواهیم داد که حکومت ایالات متحده یکی از شاخ‌های آن وحش بره‌مانند مکاشفه سیزده است و اینکه پروتستانیسمی که از اعصار ظلمت بیرون آمد، شاخ دیگر بود. شاخ پروتستانیسم در آن هنگام که پروتستان‌های ایالات متحده پیام فرشته اول را رد کردند، به ادونتیسم میلری تبدیل شد. هنگامی که این مطلب را استوار ساختیم، نشان خواهیم داد که تاریخ شاخ پروتستان و تاریخ شاخ جمهوری‌خواه با یکدیگر به‌طور موازی پیش می‌روند و ویژگی‌های نبوی موازی دارند. گذشته از این، هر دو بر یک وحش قرار دارند، که نشان می‌دهد هر دو شاخ نسبت به یکدیگر هم‌زمان‌اند. من یک نمونه از این توازی شاخ‌های کلیسا و دولت در ایالات متحده را بیان خواهم کرد. هر دوی آنان به شیوه خاص خود «فراموش می‌کنند».

اشعیا باب بیست‌وسه آن نقطه نبوی را نشان می‌دهد که در آن قدرت پاپی به مدت هفتاد سال به فراموشی سپرده می‌شود، و در آن هفتاد سال نمادین، مردم پاپیت را و این‌که چرا اعصار تاریک را اعصار تاریک می‌نامند، از یاد می‌برند. شعار شاخ پروتستان، هنگامی که از کلیسای کاتولیک جدا شدند، «کتاب مقدس و فقط کتاب مقدس» بود. آنان فراموش کردند که کتاب مقدس به ما خبر می‌دهد که پاپیت در حقیقت چیست. آنان پیامی را که در آن سند مقدس، که به آنان سپرده شده بود و خود را مدافعان قهرمان آن می‌دانستند، مندرج و محفوظ بود، از یاد بردند.

«کسانی که در فهم کلام دچار سردرگمی می‌شوند و از درک معنای ضد‌مسیح بازمی‌مانند، بی‌تردید خود را در جانب ضد‌مسیح قرار خواهند داد. اکنون دیگر برای ما زمانی نیست که با جهان همرنگ و همسو شویم. دانیال در نصیب خویش و در جایگاه خود ایستاده است. نبوت‌های دانیال و یوحنا باید فهمیده شوند. آن‌ها یکدیگر را تفسیر می‌کنند. آن‌ها حقایقی را به جهان عرضه می‌دارند که هر کس باید آن‌ها را درک کند. این نبوت‌ها باید در جهان شهادت باشند. به واسطه تحقق آن‌ها در این ایام آخر، خود خویش‌تن را توضیح خواهند داد.» Kress Collection, 105

اسی طرح، ریاستهائے متحده کی حکومت کی نمائندگی کرنے والا جمهوری سینگ بھی عوام کے ذریعے اور عوام ہی کے لیے ہونا تھا، لیکن ریاستهائے متحده کے شہری اس مقدس دستاویز کو بھی فراموش کر چکے ہیں جو ان کے سپرد کی گئی تھی۔ وہ مقدس دستاویز ریاستهائے متحده کا آئین ہے، اور اس حکومت کا شعار، جسے عوام ہی کے لیے قائم کیا گیا تھا، کلیسیا اور ریاست کی علیحدگی تھا۔ وہ اس آئین کے اس پیغام کو، جو ان کے سپرد کیا گیا تھا اور جس کے محافظ ہونے کے وہ دعوے دار تھے، بھلا چکے ہیں۔

«و به یاد داشته باشید که مایه فخر روم این است که هرگز تغییر نمی‌کند. اصول گرگوری هفتم و اینوسنت سوم همچنان اصول کلیسای کاتولیک روم است. و اگر تنها قدرت آن را می‌داشت، همان اصول را اکنون نیز با همان شدت سده‌های گذشته به اجرا درمی‌آورد. پروتستان‌ها اندک می‌دانند که چه می‌کنند آنگاه که پیشنهاد می‌کنند در کار برکشیدن یکشنبه، یاری روم را بپذیرند. در حالی که ایشان سخت در پی تحقق مقصود خویشان، روم در صدر آن است که قدرت خود را

از نو برقرار سازد و برتری از دست رفته خویش را باز یابد. اگر این اصل حتی یک بار در ایالات متحده برقرار شود که کلیسا می‌تواند قدرت دولت را به کار گیرد یا آن را در اختیار و کنترل خود داشته باشد؛ که مراسم و فرایض دینی می‌تواند به وسیله قوانین عرفی تحمیل شود؛ خلاصه، اینکه اقتدار کلیسا و دولت باید بر وجدان حاکم گردد، آنگاه پیروزی روم در این کشور قطعی است.»

«کلام خداوند نسبت به خطر قریب الوقوع هشدار داده است؛ اگر این هشدار نادیده گرفته شود، جهان پروتستان تنها هنگامی خواهد آموخت که مقاصد روم واقعاً چیست، که دیگر برای گریختن از دام بسیار دیر شده باشد. او در سکوت در حال رشد کردن به سوی قدرت است. تعالیم او نفوذ خود را در تالارهای قانون‌گذاری، در کلیساها، و در دل‌های مردمان اعمال می‌کنند. او بناهای بلند و عظیم خود را برمی‌افرازد، که در خلوتگاه‌های پنهان آن، جفاهای پیشین او بار دیگر تکرار خواهند شد. به گونه‌ای خزنده و دور از ظن، او نیروهای خود را تقویت می‌کند تا هنگامی که زمان ضربه زدن او فرا رسد، مقاصد خویش را پیش ببرد. تمامی آنچه او می‌خواهد، موضع برتر است، و این هم‌اکنون به او داده می‌شود. ما به زودی خواهیم دید و احساس خواهیم کرد که مقصود عنصر رومی چیست. هر که به کلام خدا ایمان آورد و از آن اطاعت کند، بدین‌سان متحمل سرزنش و جفا خواهد شد.» جدال عظیم، 581.

اگر بتوانید هر فرهنگ لغتی را که پیش از سال ۱۹۵۰ منتشر شده است بیابید، و مدخل «زن ارغوانی‌پوش» یا صورتی از آن تعبیر را از مکاشفه هفده بررسی کنید، همه آن فرهنگ‌نامه‌های پیش از ۱۹۵۰ تصریح می‌کنند که کلیسای کاتولیک رومی همان فاحشه مکاشفه هفده است. ایالات متحده، آن وحش دوشاخ زمینی مکاشفه سیزده، گذشته خویش را از یاد می‌برد، خواه آن شاخ پروتستانیم باشد یا شاخ جمهوری‌خواهی. هر دوی این نهادها از اعتراض بر ضد استبداد دینی پاپیت و استبداد سیاسی پادشاهانی پدید آمدند که از او حمایت می‌کردند، یا به تعبیر کتاب مقدس، همان پادشاهانی که با او «زنا کردند». پیش از آنکه به اشعیا بیست و سه پردازیم، به اختصار مروری بر آن ده مورد دیگر خواهیم داشت که در آنها اشعیا یک «نبوتِ هلاکت» را معرفی می‌کند، زیرا هر یازده «بار» دقیقاً همین هستند.

اشعیا باب سیزدهم، بار بابل در «ایام آخر» است. بابل، هرچند در ایام آخر تحت مهار و هدایت کلیسای کاتولیک است، از سه قدرت تشکیل شده است که در باب شانزدهم مکاشفه، جهان را به آرماگدون رهبری می‌کنند. در نبوت باب سیزدهم درباره هلاکت بابل معاصر، سه قدرت بازنمایی شده‌اند: بابل، لوسیفر، و آشور؛ که به ترتیب نمایانگر وحش (آشور)، اژدها (لوسیفر)، و نبی کاذب (بابل) هستند. آشور و بابل آن دو قدرت ویرانگر بودند که خدا برای تنبیه اسرائیل باستان به کار گرفت؛ و آشور نخست آمد و ده سبط شمالی را به اسارت برد، و پس از آن، بابل دو سبط جنوبی یهودا را به اسارت گرفت.

اسرائیل گوسفندی پراکنده است؛ شیران او را رانده‌اند: نخست پادشاه آشور او را بلعید؛ و در آخر، این نبوکدنصر، پادشاه بابل، استخوان‌های او را شکست. بنابراین یهوه صباوت، خدای اسرائیل، چنین می‌فرماید: اینک من پادشاه بابل و سرزمین او را مجازات خواهم کرد، چنان‌که پادشاه آشور را مجازات کردم. ارمیا ۱۷:۵۰، ۱۸

نخست، آشور ده سبط شمالی اسرائیل را به اسارت برد، و پس از آن بابل دو سبط جنوبی یهودا را به اسارت برد. هر دو این اسارت‌ها تحقق «هفت زمان» مذکور در لاویان بیست و شش بودند. «هفت زمان» لاویان نخستین «نبوت زمانی» بود که ویلیام میلر کشف کرد، و این نبوت نشان می‌دهد که هنگامی که آشور سبط‌های شمالی را اسیر کرد، آغاز پراکندگی‌ای رقم خورد که به مدت دو هزار و پانصد و بیست سال ادامه یافت. این دوره با اسارت ایشان در 723BC آغاز شد و در «زمان آخر» در 1798 پایان یافت. سبط‌های جنوبی در 677BC به دست بابل به اسارت برده شدند، و بدین‌سان «هفت زمان» علیه یهودا آغاز شد؛ زمانی که در همان نقطه‌ای پایان یافت که نبوت 2300 سال دانیال هشت

آیه چهارده پایان می‌یابد، یعنی در 22 اکتبر 1844. آشور و بابل هر دو یک مقصود واحد مجازات را در برابر شورش قوم خدا به انجام رساندند، اما این مجازات نخست به وسیله آشور و سپس به وسیله بابل اجرا شد.

در رابطه نبوی سه قدرت در باب سیزدهم، بابل صورت آشور است، زیرا پس از آن آمد، اما همان کار را بر ضد قوم خدا انجام داد.

در باب پانزدهم، بار وارد بر موآب، علیه کلیساهای پروتستان است.

«این توصیف موآب نمایانگر کلیساهایی است که مانند موآب شده‌اند. آنان در جایگاه وظیفه خود همچون دیده‌بانانی امین نایستاده‌اند. آنان با هوشمندی‌های آسمانی همکاری نکرده‌اند؛ بدین‌سان که توانایی خداداد خود را برای به‌جا آوردن اراده خدا به کار گیرند، نیروهای تاریکی را واپس برانند، و هر قدرتی را که خدا به ایشان عطا کرده است برای پیشبرد حقیقت و پارسایی در جهان ما به کار برند. آنان معرفت حقیقت را دارند، اما بدانچه می‌دانند عمل نکرده‌اند.» Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1159

کلیسای پروتستان سقوط کرده، همان کلیسایی است که هنگامی که سایر پروتستان‌ها در پیام فرشته دوم گریخت، به راه رفتن با خداوند ادامه داد. موآب، ادونتیسیم است، شاخ پروتستان سقوط کرده.

باب هفدهم درباره دمشق است، و از آن به‌عنوان شهری که از میان برداشته می‌شود یاد شده است. شهر نماد یک پادشاهی است، و آن پادشاهی که در «ایام آخر» از میان برداشته می‌شود، ایالات متحده است.

باب نوزدهم پیشگویی هلاکت بر ضد مصر است، که نماد سازمان ملل متحد و سراسر جهان می‌باشد.

سه پیشگویی بعدی هلاکت در باب بیست و یکم، علیه سرزمین هولناک بیابانی جنوب، یعنی دومه و عربستان، است. این سه پیشگویی هلاکت، اسلام را مشخص می‌سازند، در هماهنگی با آن سه وای مذکور در مکاشفه 8:13.

نبوتِ هلاکتِ جو بابِ بانیسِ میں ہے، اتوار کے قانون کے وقت لاؤدیکہ کے آیدونٹسٹوں کی فلڈلفیہ کے آیدونٹسٹوں سے علیحدگی کو ظاہر کرتی ہے۔

اور پھر باب تیس میں ہم جنوب کے جانوروں کا بوجھ پاتے ہیں، جو لاؤدیکہ کے آیدونٹسٹوں کی بغاوت کی دوسری تمثیل ہے۔ یسعیاہ کے تمام بوجھوں کو یکجا کرنا عملاً ”آخری ایام“ کے ہر نبوتی کردار سے خطاب کرتا ہے۔ میں یسعیاہ تیس کا انتخاب اس لیے کر رہا ہوں کہ یہ ظاہر کروں کہ بائبل کی نبوت کے چھٹے مملکت کے طور پر ریاستہائے متحدہ کی تاریخ 1798 سے اتوار کے قانون تک حکمرانی کرتی ہے۔

از آنجا کہ «هر یک از انبیای کهن کمتر برای زمان خود سخن گفتند تا برای زمان ما، به‌گونه‌ای که نبوت ایشان برای ما نافذ است»، هر گفتار نبوی متوجه وقایع پایان جهان است. این حقیقت، همراه با این واقعیت که «همه کتاب‌های کتاب مقدس در کتاب مکاشفه به هم می‌رسند و پایان می‌یابند»، کتاب مکاشفه را به منزله نقطه مرجع برای همسو ساختن شهادت نبوی درباره وقایع پایان جهان تثبیت می‌کند.

در باب هفدهم مکاشفه، آن فاحشه عظیم را می‌بینیم که با پادشاهان زمین زنا می‌کند و نیز داوری نهایی او را.

۽ انهن ستن فرشتن مان هڪ آيو، جن وٽ اهي ست پيالا هئا، ۽ مون سان ڳالهايو، چيائين: هتي اچ؛ آءُ توکي ان وڏي زانيءَ جي سزا ڏيکاريندس، جيڪا گهڻن پائين تي ويٺي آهي؛ جنهن سان زمين

جي بادشاهن زنا ڪئي آهي، ۽ زمين جا رهواسي سندس زنا جي مٿي سان مست ڪيا ويا آهن.
مڪاشفو 17:1، 2

انبيا ڪهي ايڪ دوسرے کي مخالفت نهين ڪرے.

اور نبين کي روحي نبين کي تابع هين. ڪيونڪ خدا الجهاؤ ڪا مصنف نهين بلڪ سلامت کي ڪا،
جيڪا ڪه مقدس کي تمام ڪليسياؤن مي ۽ 1 ڪرنتهيون 14:32، 33.

در پايان جهان، «داوري فاحشه عظيم ڪه بر آب هاي بسيار نشسته است»، آن فاحشه عظيمي ڪه
«پادشاهان زمين با او زنا ڪرده اند»، آن فاحشه عظيمي ڪه «ساکنان زمين» را «از شراب زناي خود»
مست ساخته است، از سوي اشعيا به صورت «فاحشه اي» تصوير مي شود ڪه به مدت «ايام يک
پادشاه»، يعني هفتاد سال نبوي، به فراموشي سپرده مي شود. هنگامي ڪه آن هفتاد سال به پايان
رسد، صور «با همه ممالك جهان زنا خواهد ڪرد». فاحشه اشعيا همان فاحشه عظيم يوحناست.
فاحشه اشعيا و فاحشه يوحنا نمايانگر ڪليسا کاتوليڪ رومي هستند، زيرا در ڪلام خدا، زن نماد يک
ڪليسا است.

اي زنان، مطيع شوهران خود باشيد، چنان ڪه براي خداوند. زيرا شوهر سر زن است، همچنان ڪه
مسيح نيز سر ڪليسا است؛ و او نجات دهنده بدن است. پس همان گونه ڪه ڪليسا مطيع مسيح
است، زنان نيز بايد در هر چيز مطيع شوهران خود باشند. اي شوهران، زنان خود را محبت نماييد،
چنان ڪه مسيح نيز ڪليسا را محبت نمود و خويشتن را براي آن تسليم ڪرد؛ تا آن را به غسل آب
به وسيله ڪلام تقديس ڪرده، طاهر سازد؛ تا ڪليسا پرچالي را به حضور خويش حاضر سازد ڪه
در آن نه لڪه اي باشد، نه چروكي، و نه چيزي از اين گونه، بلڪه مقدس و بي عيب باشد. همچنين
مردان نيز بايد زنان خود را مانند بدن هاي خويش محبت نمايند. آن ڪه زن خود را محبت مي ڪند،
خويشتن را محبت مي نمايد. زيرا هيچ ڪس هرگز از جسم خود نفرت نداشته است، بلڪه آن را
پرورش مي دهد و گرامي مي دارد، همان گونه ڪه خداوند نيز ڪليسا را؛ زيرا ما اعضاي بدن اويم، از
گوشت او و از استخوان هاي او. از اين سبب، مرد پدر و مادر خود را ترک خواهد ڪرد و به زن
خويش خواهد پيوست، و آن دو يک تن خواهند شد. اين رازي عظيم است؛ ليکن من درباره مسيح
و ڪليسا سخن مي گويم. با اين همه، هر يک از شما نيز بايد زن خود را همچون خويشتن محبت
نمايد؛ و زن نيز بايد شوهر خود را حرمت نهد. افسسيان ۵:۲۲-۳۳.

رسول پولس بيان مي ڪند ڪه ڪليسا مسيح به طور نبوي به صورت زني نمايانده شده است. بنا بر اين،
زن در نبوت نماد يک ڪليسا است؛ اما ڪليسا مسيح «مقدس و بي عيب» است. ڪليسا نامقدس
به صورت زني ناپاک نمايانده مي شود؛ از اين رو اشعيا از يک فاحشه سخن مي گويد و يوحنا از يک زانيه.
آنان پاپيت را به مثابه زانيه معرفي مي ڪند، و ڪليسا خدا با ڪره است.

زيرا من بر شما غيرتي الهي دارم؛ زيرا شما را به يک شوهر نامزد ڪرده ام تا شما را همچون
با ڪره اي عفيف به مسيح تقديم ڪنم. دوم ڪرنتيان 11:2

نه تنها ڪليسا خدا به صورت با ڪره اي تصوير شده است، بلڪه تنها به يک شوهر نامزد شده است.
صور و فاحشه عظيم يوحنا با پادشاهان زمين زنا مي ڪند. ڪليسا کاتوليڪ با چندين مرد رابطه دارد،
نه با يک مرد. دانيال به ما مي آموزد ڪه پادشاهان، مملڪت ها هستند.

اين است خواب؛ و تعبير آن را در حضور پادشاه بيان خواهيم ڪرد. اي پادشاه، تو پادشاه
پادشاهاني؛ زيرا خداي آسمان به تو سلطنت و قدرت و قوت و جلال عطا ڪرده است. و هر جا ڪه
بنی آدم ساکن اند، حيوانات صحرا و پرندگان آسمان را به دست تو سپرده، و تو را بر همه آنها
فرمانروا ساخته است. اين سر زرين، تو هستي. و بعد از تو مملڪتي ديگر ڪه از تو فروتر باشد
برخواهد خاست، و پس از آن مملڪت سومي از برنج ڪه بر تمامی زمين فرمان خواهد راند. و

مملکت چهارم چون آهن نیرومند خواهد بود؛ زیرا همان گونه که آهن همه چیز را خرد کرده مغلوب می سازد، آن نیز مانند آهنی که همه اینها را درهم می شکند، خرد خواهد کرد و کوبیده خواهد ساخت. دانیال ۴: ۳۶-۴۰

در دانیال دو، پادشاهی های نیوت کتاب مقدس شناسایی و تبیین می شوند. هنگامی که دانیال خواب را برای نبوکدنصر شرح می دهد، به او اعلام می کند که او سر طلا است. سر طلا یک پادشاه است، اما پادشاه نماینده یک پادشاهی است. کلیسای کاتولیک رومی همان فاحشه عظیم است که در پایان هفتاد سال نبوی با همه پادشاهان زمین زنا می کند. پادشاهان نمادین مردان اند، و صور زنی ناپاک است. زن، کلیساست؛ فاحشه، کلیسای نامقدس است؛ مرد، پادشاه است و پادشاه، یک پادشاهی است. زن، کلیساست و پادشاه، دولت است. رابطه نامشروع این دو موجودیت، نمودار زناي روحانی است.

آیین نامه اساسی ایالات متحده سندی الهی است که ضرورت جدا نگاه داشتن این دو نهاد را تثبیت می کند. هرچند هنوز کار شناسایی صور به عنوان کلیسای کاتولیک رومی به پایان نرسیده است، در این مقطع مناسب به نظر می رسد که به نماد دیگری در اشعیا بیست و سه پردازیم که نمادپردازی مرد و زن—کلیسا و دولت—را توضیح می دهد.

دید، سرزمین کلدانیان را؛ این قوم نبود، تا آن که آشوری آن را برای ساکنان بیابان بنیان نهاد: آنان برج های آن را برپا کردند، قصرهای آن را افراشتند؛ و او آن را به ویرانی کشانید. اشعیا 23: 13.

در این آیه، آشوری سرزمین کلدانیان را بنا نهاد و هم «برج ها» و هم «قصرها» را برپا کرد. آشوری نمادی از نمرود است، و کلدانیان نماینده رهبران دینی ادیان اسراری بابل اند. «برج» نمادی از یک کلیساست. هنگامی که عیسی مثل تاکستان را بیان کرد، خواهر وایت درباره آن مثل چنین اظهار نظر می کند:

«در این مثل، صاحب خانه نماینده خدا بود، تاکستان نماینده قوم یهود، و حصار نماینده شریعت الهی که حافظ و حراست کننده ایشان بود. برج نیز نمادی از معبد بود.» آرزوی اعصار، 596.

آشوری، سرزمین کلدانیان را بنیان نهاد؛ آنان کلیسایی (برجی) و «قصری» برپا کردند. «قصر» نمایانگر «پادشاهی» است و پادشاه، به نوبه خود، نمایانگر یک مملکت است. یک مملکت همچنین به صورت یک شهر نیز نمود می یابد.

و گفتند: «بیاپید برای خود شهری و برجی بنا کنیم که سر آن به آسمان برسد، و برای خویشتن نامی بسازیم، مبادا بر روی تمامی زمین پراکنده شویم.» پیدایش 11: 4

«برج» و «کاخ» که آشوری بنیاد نهاد، همان «شهر» و «برجی» هستند که نمرود بنا کرد.

و اجساد مرده ایشان در شارع شهر عظیم خواهد افتاد، شهری که از حیث روحانی سدوم و مصر خوانده می شود، همان جا که خداوند ما نیز مصلوب گردید. مکاشفه 11: 8.

الهام به ما می آموزد که «شهر بزرگ» در مکاشفه یازده، نمایانگر پادشاهی فرانسه در دوران انقلاب فرانسه است.

«آن "شهر عظیم" که شاهدان در کوچه های آن کشته می شوند و اجساد ایشان در آنجا افتاده می ماند، از لحاظ "روحانی" مصر است. از میان همه ملت هایی که در تاریخ کتاب مقدس معرفی شده اند، مصر با جسارت بیشتری وجود خدای زنده را انکار کرد و در برابر اوامر او ایستادگی نمود. هیچ پادشاهی هرگز به اندازه پادشاه مصر دست به شورش چنین آشکار و گستاخانه بر ضد اقتدار آسمان نزد. هنگامی که موسی به نام خداوند این پیام را برای او آورد، فرعون با تکبر پاسخ

داد: "یهوه کیست که من آواز او را بشنوم و اسرائیل را رها کنم؟ یهوه را نمی‌شناسم، و نیز اسرائیل را رها نخواهم کرد." خروج 2:5، A.R.V. این همان الحاد است، و امتی که به وسیله مصر نمایانده شده است، انکاری مشابه نسبت به دعاوی خدای زنده بر زبان خواهد آورد و روحی همانند از بی‌ایمانی و سرکشی ظاهر خواهد ساخت. "شهر عظیم" همچنین از لحاظ "روحانی" به سدوم نیز تشبیه شده است. فساد سدوم در شکستن شریعت خدا، به ویژه در شهوت‌رانی آشکار شد. و این گناه نیز می‌بایست یکی از برجسته‌ترین ویژگی‌های آن امتی باشد که مشخصات این نبوت را تحقق می‌بخشید.»

پس، مطابق با کلام نبی، اندکی پیش از سال ۱۷۹۸، قدرتی با منشأ و ماهیتی شیطانی برمی‌خاست تا با کتاب مقدس جنگ کند. و در سرزمینی که شهادت دو شاهد خدا بدین‌سان خاموش می‌شد، بی‌خدایی فرعون و عیاشی سدوم آشکار می‌گردید.

این نبوت در تاریخ فرانسه، تحقیقی بس دقیق و چشمگیر یافته است. در جریان انقلاب، در سال ۱۷۹۳، «جهان برای نخستین بار شنید که مجمعی از مردان، که در بستر تمدن زاده و تربیت یافته بودند، و حق حکومت بر یکی از برترین ملت‌های اروپا را برای خود قائل بودند، یک صدا آوای خویش را بلند کردند تا رسمی‌ترین حقیقتی را که جان انسان می‌پذیرد انکار کنند، و به اتفاق، ایمان و پرستش الهی را نفی نمایند.» —سر والتر اسکات، زندگی ناپلئون، جلد ۱، فصل ۱۷. «فرانسه تنها ملتی در جهان است که در خصوص آن، گواهی معتبر تاریخی باقی مانده است که همچون یک ملت، دست خود را در طغیانی آشکار بر ضد پدیدآورنده جهان بلند کرد. ناسزاگویان بسیار، منکران بسیار بوده‌اند، و هنوز نیز در انگلستان، آلمان، اسپانیا و جاهای دیگر وجود دارند؛ اما فرانسه در تاریخ جهان ممتاز ایستاده است، به عنوان یگانه کشوری که به حکم مجلس قانون‌گذاری خود اعلام کرد خدایی وجود ندارد، و تمام جمعیت پایتخت آن، و نیز اکثریتی عظیم در جاهای دیگر، زنان همچون مردان، با شادی در پذیرش این اعلام، رقصیدند و سرود خواندند.» —مجله بلک‌وود، نوامبر ۱۸۷۰. «نبرد عظیم، ۲۶۹.

"شهر بزرگ" در مکاشفه یازده، ملت فرانسه بود که با «فرمان مجلس قانون‌گذاری خود» اعلام کرد که خدایی وجود ندارد. این فرمان، بیان الحاد بود، چنان‌که در طغیان فرعون نمود یافته است. شهر بزرگ، پادشاهی، یا «ملت» یا «دولت» است. در مکاشفه یازده، فرانسه از دو نماد تشکیل شده است: مصر و سدوم.

به ما گفته شده است: «این همان خداناباوری است، و ملتی که مصر نماینده آن است، انکاری مشابه نسبت به دعاوی خدای زنده بر زبان خواهد آورد و روحی همانند از بی‌ایمانی و سرکشی را ظاهر خواهد ساخت. "شهر عظیم" نیز "از لحاظ روحانی" به سدوم تشبیه شده است. فساد سدوم در شکستن شریعت خدا، به ویژه در عیاشی آشکار می‌شد.»

شهر بزرگ یا ملت فرانسه به‌طور نمادین به وسیله یک ملت (مصر) و یک شهر (سدوم) بازنمایی شده است. مصر «سخن می‌گفت»، و سخن گفتن یک ملت، نمایانگر کشورداری است، نه کلیسایسالاری. مصر نماد دولت بود و سدوم نماد کلیسا؛ این همان بازنمایی‌ای است که در فصل یازدهم مکاشفه یافت می‌شود.

«گفتن» آن ملت، عملکرد مقامات قانون‌گذاری و قضایی آن است. نبرد عظیم، 442.

در مکاشفه یازده، یوحنا رویدادهای انقلاب فرانسه را در نمادپردازی نبوی بیان می‌دارد. خود انقلاب، شواهد تاریخی فراوانی بر اعتبار پیشگویی‌های یوحنا در این فصل فراهم آورد. یوحنا پیشگویی کرد؛ سپس انقلاب فرانسه آن پیشگویی را به انجام رسانید؛ و آنگاه، به نوبه خود، هم آن پیشگویی و هم تحقق تاریخی آن، رویدادهای پایان جهان را مشخص ساخته و با آن‌ها موازات دارند، آنگاه که بار دیگر

دولتی فاسد با کلیسائی فاسد درہم می آمیزد۔ البتہ، در پی آن پیوند نامقدس، حمام خونی روی می دہد۔ ملکوت خدا نیز شہری عظیم است۔

و او مرا در روح بہ کوهی بزرگ و بلند برد، و آن شہر عظیم، اورشلیم مقدس را کہ از نزد خدا از آسمان نازل می شد، بہ من نشان داد۔ مکاشفہ ۲۱:۱۰۔

«آمدن داماد، کہ در اینجا بہ نمایش گذاشتہ شدہ است، پیش از عروسی واقع می شود۔ عروسی نمایانگر آن است کہ مسیح پادشاہی خویش را دریافت می کند۔ شہر مقدس، اورشلیم جدید، کہ پایتخت و نمایندہ آن پادشاہی است، «عروس، زوجہ برہ» خواندہ می شود۔ فرشتہ بہ یوحنا گفت: «بہ اینجا بیا، تا عروسی، زوجہ برہ را بہ تو نشان دہم۔» نبی می گوید: «مرا در روح برد، و آن شہر عظیم، اورشلیم مقدس را کہ از نزد خدا از آسمان نازل می شد، بہ من نشان داد۔» مکاشفہ ۲۱:۹، ۴۲:۱۰۔ «نبرد عظیم، ۴۲:۶۔

بغاوتِ نمرود کی نمائندگی اُس کے ایک برج اور ایک شہر کی تعمیر سے ہوتی ہے، جو دنیا کے خاتمہ پر کلیسیا اور ریاست کے باہمی امتزاج کی تمثیل ہے، کیونکہ تمام انبیاء نے دنیا کے خاتمہ ہی کے بارے میں کلام کیا ہے۔ نمرود کی بغاوت لوسیفر کی اس بغاوت کا بھی تسلسل تھی جس کی خواہش یہ تھی کہ وہ خدا کی کلیسیا اور خدا کی ریاست دونوں پر قبضہ کرے۔

اے لوسیفر، اے صبح کے بیٹے! تو آسمان سے کیسا گر گیا! تو، جو قوموں کو کمزور کرتا تھا، کس طرح زمین پر گرا دیا گیا! کیونکہ تو نے اپنے دل میں کہا تھا: میں آسمان پر چڑھوں گا، میں اپنا تخت خدا کے ستاروں سے بلند کروں گا! میں جماعت کے پہاڑ پر بھی، شمال کی اطراف میں، بیٹھوں گا! میں بادلوں کی بلندیوں سے بھی اوپر چڑھوں گا! میں حق تعالیٰ کی مانند ہو جاؤں گا۔ یسعیاہ ۱۴:۱۴-۱۴:۱۲۔

چنان کہ اشعیا امیال پنہان دل لوسیفر را برای «مانند حضرت اعلیٰ» شدن آشکار می سازد، نشان می دہد کہ لوسیفر در پی آن است کہ بر دو کرسی کاملاً متفاوت بنشیند۔ او آرزو دارد کہ «تخت» خود را «فرازتر از ستارگان خدا» «برکشد» و نیز «بر کوہ جماعت، در کرانہ های شمال، بنشیند»۔

تخت پادشاہ نماد اقتدار اوست—یا اقتدار دولت—و «اطراف شمال» کلیسای خداست۔

نغمہ و مزموری برای پسران قورح۔ عظیم است خداوند، و در شہر خدای ما، بر کوہ قدس او، بسیار شایستہ ستایش است۔ کوہ صہیون، در کرانہ های شمال، شہر پادشاہ عظیم، بہ زیبایی جایگاہ، شادی تمامی زمین است۔ خدا در قصرهای آن بہ عنوان ملجأ شناختہ شدہ است۔ مزمور ۴۸:۱-۴۸:۳۔

یروشلم «شہر پادشاہ عظیم» است؛ از این رو تختِ سیاسیِ خدا را مشخص می سازد، و نیز اورشلیم «کوہ قدوسیتِ او» است، «در جوانب شمال»؛ و بدین سان تختِ دینیِ خدا را نیز مشخص می کند۔ از آغاز، عصیان و جنگاوری شیطان در چارچوب اشتیاقِ او برای فرمانروایی بر ہم کلیسای خدا و ہم دولتِ خدا ترسیم شدہ است۔ پس از آن، شیطان رہبریِ شورشِ نمرود را بر عہدہ گرفت، و سرزمینی کہ او برای کلدانیان بنیاد بہ عنوان سرزمینی بہ تصویر کشیدہ شدہ است کہ در آن نمرود ہم برجی و ہم شہری بنا کرد—کلیسا و دولت۔

لہذا، جب یسعیاہ کی فاحشہ اور یوحنا کی بڑی کسبی زمین کے بادشاہوں کے ساتھ زنا کرتی ہیں، تو نبوت اس امر کی نشان دہی کرتی ہے کہ ستر نبوی برسوں کے اختتام پر رومن کیتھولک کلیسیا اور زمین کے بادشاہوں کے درمیان ایک ناپاک تعلق قائم ہوتا ہے۔

خط نبوت اشعیا در باب بیست و سوم، داوری فاحشه‌ی صور را توصیف می‌کند، و یوحنا همان داوری را با نماد زنی به رنگ ارغوانی سیر بیان می‌کند که به عنوان «بابل عظیم» شناسانده شده است. شاهدی سوم بر همان داوری همان فاحشه چنین است:

«زن (بابل) در مکاشفه ۱۷ چنین توصیف شده است: "ملبس به ارغوان و قرمز، و آراسته به طلا و سنگ‌های گران بها و مروارید، و در دست خود جامی زرین داشت، لبریز از رجاسات و ناپاکی‌ها: ... و بر پیشانی او این نام نوشته شده بود: راز، بابل عظیم، مادر فاحشه‌ها." نبی می‌گوید: "دیدم آن زن از خون مقدسان و از خون شهدای عیسی مست بود." و نیز درباره بابل اعلام شده است که "آن شهر عظیم است که بر پادشاهان زمین سلطنت می‌کند." مکاشفه ۱۷:۴-۶، ۱۸. آن قدرتی که در طی قرون متمادی، سلطه‌ای استبدادی بر پادشاهان عالم مسیحیت اعمال می‌کرد، روم است.»
نبرد عظیم، ۳۸۲.

صور «آخرین ایام» کلیسای کاتولیک رومی است. در آن زمان، پاپیت بیرون خواهد آمد و سرودهای فریبنده خود را برای پادشاهان زمین خواهد خواند، و بدین سان پادشاهان را به ارتکاب زنا رهبری خواهد کرد؛ زنایی که در زبان نبوی، به معنای پیوند کلیسا و دولت است.

و در آن روز واقع خواهد شد که صور هفتاد سال به فراموشی سپرده خواهد شد، موافق ایام یک پادشاه؛ و پس از پایان هفتاد سال، صور همچون فاحشه‌ای سرود خواهد خواند. اشعیا 23:15.

در نبوت کتاب مقدس، پادشاه به معنای یک پادشاهی است؛ پس صور در مدتی که یک پادشاهی نبوی به مدت هفتاد سال حکومت می‌کند، به فراموشی سپرده خواهد شد.

و در آن روز واقع خواهد شد که صور هفتاد سال، موافق ایام یک پادشاه، به فراموشی سپرده خواهد شد؛ و پس از پایان هفتاد سال، صور چون فاحشه‌ای سرود خواهد خواند. بربطی برگیر و در شهر بگرد، ای فاحشه‌ای که به فراموشی سپرده شده‌ای؛ نغمه‌ای خوش بنواز، سرودهای بسیار بخوان، تا به یاد آورده شوی. و واقع خواهد شد که پس از پایان هفتاد سال، خداوند از صور تفقد خواهد نمود، و او به مزد خویش بازخواهد گشت، و با جمیع ممالک جهان بر روی زمین زنا خواهد کرد. اشعیا ۱۷:۲۳-۱۵

در ایام آن پادشاهی‌ای که به مدت هفتاد سال نبوی فرمانروایی می‌کند، کلیسای کاتولیک رومی به فراموشی سپرده خواهد شد. در پایان هفتاد سال، قدرت پاپی «نغمه‌ای دلنشین خواهد سرود و سرودهای بسیار خواهد خواند.» از لحاظ نبوی، «سرود» نمایانگر «تجربه» است.

«بر دریای بلورین پیش تخت، آن دریای شیشه‌گون که گویی با آتش درآمیخته است—چنین درخشان از جلال خدا—جماعت کسانی گرد آمده‌اند که «بر وحش، و بر صورتش، و بر نشانش، و بر عدد نامش غلبه یافته‌اند.» با بره بر کوه صهیون، «با بریط‌های خدا» ایستاده‌اند، آن یکصد و چهل و چهار هزار نفری که از میان آدمیان فدیّه داده شدند؛ و آوازی شنیده می‌شود، چون صدای آب‌های بسیار و چون صدای رعدی عظیم، «آواز بریط‌نوازان که بر بریط‌های خود می‌نوازند.» و ایشان پیش تخت «سرودی تازه» می‌سرایند، سرودی که هیچ‌کس جز آن یکصد و چهل و چهار هزار نمی‌تواند آن را بیاموزد. این سرود موسی و بره است—سرود رهایی. هیچ‌کس جز آن یکصد و چهل و چهار هزار نمی‌تواند آن سرود را بیاموزد؛ زیرا سرود تجربه ایشان است—تجربه‌ای که هیچ جماعت دیگری هرگز نداشته است. «اینانند که هر جا بره می‌رود، او را پیروی می‌کنند.» اینان که از زمین، از میان زندگان، منتقل شده‌اند، به عنوان «نوبرها برای خدا و برای بره» محسوب می‌شوند. مکاشفه 15:2، 3؛ 14:1-5. «اینانند که از مصیبت عظیم بیرون آمده‌اند؛ ایشان از زمان تنگی‌ای گذشته‌اند که از هنگامی که امتی پدید آمده، هرگز نظیرش نبوده است؛ رنج جانکاه زمان تنگی یعقوب را تحمل کرده‌اند؛ در خلال آخرین فرو ریختن داوری‌های خدا، بی‌آنکه شفיעی داشته

باشند، استوار ایستاده‌اند. اما رهایی یافته‌اند، زیرا «جامه‌های خود را شسته‌اند و آنها را در خون بره سفید ساخته‌اند.» «در دهان ایشان هیچ مکر یافت نشد، زیرا ایشان در حضور خدا بی‌عیب‌اند.» «از این‌رو، در برابر تخت خدا هستند و شبانه‌روز او را در هیکلش خدمت می‌کنند؛ و او که بر تخت نشسته است، در میان ایشان ساکن خواهد شد.» ایشان زمین را دیده‌اند که از قحطی و وبا تباہ شده است، و آفتاب را که قدرت یافته است آدمیان را به حرارتی عظیم بسوزاند، و خود نیز رنج، گرسنگی و تشنگی را تحمل کرده‌اند. اما «دیگر نه گرسنه خواهند شد و نه تشنه؛ و نه آفتاب بر ایشان خواهد تابید و نه هیچ سوزی. زیرا آن بره که در میان تخت است، ایشان را شبانی خواهد کرد و به چشمه‌های آب حیات رهبری خواهد نمود؛ و خدا هر اشکی را از چشمان ایشان پاک خواهد کرد.» مکاشفه 7:14-17. جدال عظیم، 648.

जसि गीत वह और (29:9), संहति भजन" (है करता वर्णन का महमि उसकी एक हर में मन्दिर उसके और "प्रभु है: "करेगा घोषणा की महमि की परमेश्वर—गीत का अनुभव उनके—गाएंगे जन हुए पाए उद्धार है है। सत्य और धर्मी मार्ग तेरे, राजा के युगो हे; है अद्भुत और महान काम तेरे, सर्वशक्तमिनि, परमेश्वर "है। पवतिर ही तू केवल क्यों? करेगा न महमि की नाम तेरे और डरेगा न से तुझ कौन, प्रभु 15:3, 4, R.V.» Education, 308.प्रकाशतिवाक्य

در پایان هفتاد سال نبوی، پاپیت «نغمه‌ای شیرین خواهد سرود، سرودهای بسیار خواهد خواند، تا» «به یاد آورده شوی.» در پایان آن پادشاهی که هفتاد سال نبوی فرمان می‌راند، کلیسای کاتولیک رومی تجربه تاریخ گذشته خود را به جهان یادآوری خواهد کرد. در آن تاریخ، او در مقام مرجعیت اخلاقی، در رابطه‌ای میان خود و پادشاهان اروپا حکم می‌راند. آن تاریخ به درستی به عنوان اعصار تاریکی شناخته می‌شود، و تمامی تاریکی‌ای که به هر نحو ممکن با تاریخی که در آن پاپیت بر پادشاهان اروپا سلطنت می‌کرد مرتبط باشد، می‌تواند به همان اقدام بنیادی‌ای نسبت داده شود که همه تاریکی‌های پس از آن را پدید آورد. آن اقدام، پیوند کلیسا و دولت بود؛ پیوند پادشاهان اروپا و کلیسای کاتولیک. در یک ازدواج کتاب مقدسی، مرد باید بر زن حکومت کند، اما زنانی که در آن تاریخ رخ داد، وارونه نظم راستین رابطه مرد و زن بود.

در پایان هفتاد سال، بحرانی عظیم رخ خواهد داد؛ زمانی که پادشاهی نبوت کتاب مقدسی که در دوره‌ای که پاپیت از لحاظ نبوی به فراموشی سپرده شده است بر جهان حکم می‌راند، به پایان می‌رسد. بحران جهانی‌ای که از فروپاشی آن پادشاهی پدید می‌آید، راه را برای کلیسای کاتولیک می‌گشاید تا به جهان اعلام کند که برای عبور از روزگار پرآشوبی که بر اثر فروپاشی آن پادشاهی به وجود آمده است، جهان باید خود را به اقتدار اخلاقی کلیسای کاتولیک رومی تسلیم کند، چنان‌که در تاریخ قرون تاریک به تصویر کشیده شده است.

जसि, का अनुभव उस—है गाती गीत का अनुभव हुए बीते अपने पोपसत्ता और है होता अंत का राज्य जब ऐसा सम्भवतः प्रकार कसि इतिहास अन्धकारमय वह फरि तो—है करते चनिहति में रूप के अन्धकार इतिहासकार करने व्यभिचार साथ उसके उन्हें जो और बाँटे साथ के राजाओं के पृथ्वी पोपसत्ता जसि, है सकता ठहर सन्देश जो अनुभव वह) गीत उसका—(अनुभव का युगो भूतकालीन, में संकट महान एक? दे कर राजी लिए के तर्क यह लिए के राजाओं के पृथ्वी क्यों—था का पहले से जाने दिए भुला उसके में अर्थ सूचक-भवषियद्वक्ता ?ले कर स्वीकार में रूप के समाधान के संकट महान अपने को अनुभव के अन्धकार वे क करेगा प्रदान

«طبقه بزرگی، حتی از میان کسانی که به رومیّت هیچ روی خوشی ندارند، خطر چندانی از قدرت و نفوذ آن در نمی‌یابند. بسیاری اصرار می‌ورزند که تاریکی فکری و اخلاقی حاکم در دوران قرون وسطی، گسترش تعالیم جزمی، خرافات، و ستمگری آن را مساعد ساخت، و اینکه هوش و آگاهی بیشتر عصر جدید، اشاعه عمومی دانش، و تسامح روزافزون در امور دین، تجدید تعصب و استبداد را ناممکن می‌سازد. اندیشه صرف اینکه چنین وضعی از امور در این عصر روشن‌اندیش

پدید آید، به ریشخند گرفته می‌شود. درست است که نور عظیمی—فکری، اخلاقی، و دینی—بر این نسل می‌تابد. در صفحات گشوده کلام مقدس خدا، نور از آسمان بر جهان افشانده شده است. اما باید به یاد داشت که هرچه نور عطاشده بیشتر باشد، تاریکی کسانی که آن را تحریف و رد می‌کنند نیز بیشتر خواهد بود.»

مطالعه همراه با دعا از کتاب مقدس، ماهیت واقعی پاپیت را بر پروتستان‌ها آشکار می‌ساخت و آنان را برمی‌انگیخت که از آن نفرت داشته باشند و از آن دوری گزینند؛ اما بسیاری چنان در خودبینی خویش حکیم‌اند که هیچ نیازی احساس نمی‌کنند تا با فروتنی در پی خدا باشند تا به حقیقت هدایت شوند. با آنکه به روشن‌بینی خود می‌بالند، هم از کتاب‌های مقدس جاهل‌اند و هم از قدرت خدا. ایشان باید وسیله‌ای برای آرام ساختن وجدان‌های خویش داشته باشند، و آنچه را می‌جویند که کمترین روحانیت و کمترین خواری نفس را در بر داشته باشد. آنچه آنان می‌خواهند، روشی برای فراموش کردن خداست که به عنوان روشی برای به‌یاد آوردن او جلوه کند. پاپیت به نیکویی برای برآوردن نیازهای همه اینان سازگار است. این نظام برای دو طبقه از آدمیان آماده است که تقریباً سراسر جهان را در بر می‌گیرند—آنان که می‌خواهند به واسطه شایستگی‌های خویش نجات یابند، و آنان که می‌خواهند در گناهان خود نجات یابند. راز قدرت آن در همین جاست.

«روزی از تاریکی عظیم فکری نشان داده شده است که برای کامیابی پاپیت مساعد بوده است. هنوز نیز ثابت خواهد شد که روزی از روشنایی عظیم فکری به همان اندازه برای کامیابی آن مساعد است. در اعصار گذشته، هنگامی که مردم از کلام خدا بی‌بهره بودند و از معرفت حقیقت محروم، چشمانشان بسته بود و هزاران تن، بی‌آنکه دام گسترده بر سر راه پای خود را ببینند، گرفتار شدند. در این نسل، بسیاری هستند که چشمانشان از درخشش گمانه‌زنی‌های بشری، از «علمی که به دروغ چنین نامیده شده است»، خیره می‌گردد؛ آنان دام را تشخیص نمی‌دهند و به همان آسانی کسی که چشمانش بسته باشد، در آن گام می‌نهند. خدا مقرر داشته بود که قوای فکری انسان به عنوان عطیه‌ای از سوی آفریننده‌اش پاس داشته شود و در خدمت حقیقت و عدالت به کار رود؛ اما هنگامی که غرور و جاه‌طلبی پرورده می‌شود و انسان‌ها نظریه‌های خود را برتر از کلام خدا می‌نشانند، آنگاه هوش می‌تواند زبانی بزرگ‌تر از جهل پدید آورد. بدین‌سان، علم کاذب روزگار حاضر، که ایمان به کتاب مقدس را متزلزل می‌سازد، همان‌گونه در آماده کردن راه برای پذیرش پاپیت با صورت‌های دل‌فریبش کامیاب خواهد شد که منع معرفت در گشودن راه برای عظمت‌یابی آن در قرون تاریک کامیاب بود.» The Great Controversy, 572

«کاتولیک‌های رومی اقرار می‌کنند که تغییر سبت به وسیله کلیسای ایشان انجام شده است، و همین تغییر را دلیلی بر اقتدار برتر کلیسا می‌شمارند. آنان اعلام می‌کنند که پروتستان‌ها، با نگاه داشتن روز نخست هفته به عنوان سبت، قدرت او را برای قانون‌گذاری در امور الهی به رسمیت می‌شناسند. کلیسای روم از ادعای عصمت خود دست نکشیده است؛ و هنگامی که جهان و کلیساهای پروتستان، سبتی جعلی را که ساخته اوست می‌پذیرند، در حالی که سبت یهوه را رد می‌کنند، در عمل این ادعا را تصدیق می‌نمایند. ممکن است برای این تغییر به مرجعیت استناد کنند، اما مغالطه استدلال ایشان به آسانی آشکار می‌شود. پیرو آیین پاپ به اندازه کافی زیرک هست که ببیند پروتستان‌ها خود را می‌فریبند و آگاهانه چشمان خویش را بر واقعیت‌های این موضوع می‌بندند. هرچه نهاد یکشنبه بیشتر مقبولیت یابد، او شادمان‌تر می‌شود، زیرا یقین دارد که سرانجام سراسر جهان پروتستان را زیر پرچم روم خواهد آورد.»

«تبدیل سبت نشان یا مهر اقتدار کلیسای روم است. آنان که، با درک الزامات فرمان چهارم، برمی‌گزینند که به جای سبت حقیقی، سبت کاذب را نگاه دارند، بدین وسیله به همان قدرتی ادای حرمت می‌کنند که این امر تنها به فرمان آن مقرر شده است. نشان وحش، سبت پاپی است که جهان آن را به جای روزی که خدا تعیین کرده بود پذیرفته است.»

کا परीक्षा है। आया नहीं अभी समय का करने ग्रहण चन्ह का पशु नरिदष्टि में भवषियद्वाणी परन्तु «अपवाद इससे भी समुदाय कैथोलिक रोमन, है मसीही सच्चे में कलीसिया प्रत्येक है। आया नहीं अभी समय चौथी वह और जाए मलि न ज्योतिउसे तक जब, जाता कयिा नहीं तक तब दोषारोपण भी पर कसी है। नहीं और, जाएगी की जारी आज्जा वाली करने लागू को सब्त जाली जब परन्तु ले। देख न को दायित्व के आज्जा ,देगा चेतावनी वरिद्ध के उपासना की मूरत उसकी और पशु को मनुष्यो पुकार ऊँचा का स्वरगदूत तीसरे जब ,रहेगे बने में अपराध भी अब लोग जो तब जाएगी। दी खीच से रूप स्पष्ट रेखा की बीच के सच्चे और झूठे तब »करेंगे। ग्रहण चन्ह का पशु में हाथों अपने या पर माथों अपने वे

«با گام‌های شتابان به این دوره نزدیک می‌شویم. هنگامی که کلیساهای پروتستان با قدرت سکولار متحد شوند تا دینی کاذب را پشتیبانی کنند، دینی که نیاکان ایشان به سبب مخالفت با آن سخت‌ترین آزارها را متحمل شدند، آنگاه سبب پاپی به وسیله اقتدار مشترک کلیسا و دولت تحمیل خواهد شد. یک ارتداد ملی رخ خواهد داد که پایان آن جز ویرانی ملی نخواهد بود.» Bible Training School, 2 فوریه 1913.

اکنون به پنج نمادی که پیش از پرداختن کامل به خود فصل در پی شناسایی آن‌ها هستیم، اشاره کرده‌ایم. در نبوت کتاب مقدسی، شهر به معنای یک پادشاهی است، و در اشعیا بیست‌وسه دو پادشاهی وجود دارد که پیوندی نزدیک با یکدیگر دارند، اما به‌طور مشخص با هم متفاوت‌اند. نخستین، «شهر تاج‌بخش» است و دیگری «شهر بزرگان». در ایام آخر، قدرتی که بر اتحاد سه‌گانه اژدها، وحش و نبی کذاب حاکم است، پاپیت است. این همان پادشاهی‌ای است که تاج را در اختیار دارد.

«چون به بحران نهایی نزدیک می‌شویم، بسیار حیاتی است که در میان ابزارهای خداوند هماهنگی و یگانگی برقرار باشد. جهان از توفان و جنگ و نزاع آکنده است. با این حال، مردم تحت یک رأس—قدرت پاپی—برای مخالفت با خدا در شخص شاهدان او متحد خواهند شد. این اتحاد به وسیله آن مرتد عظیم استوار می‌گردد. در حالی که او می‌کوشد عوامل خود را برای جنگیدن بر ضد حقیقت متحد سازد، برای متفرق کردن و پراکنده ساختن مدافعان آن نیز عمل خواهد کرد. حسادت، بدگمانی شریrane، بدگویی، به‌وسیله او برانگیخته می‌شوند تا نفاق و تفرقه پدید آورند.» شهادت‌ها، جلد ۷، ۱۸۲.

پادشاهی دارای تاج، صور است که معنای آن «صخره» می‌باشد. در این فصل، صور نماینده پاپیت است که می‌کوشد مسیح را جعل کند، زیرا پاپیت ضد مسیح است. واژه «ضد» در ضد مسیح به معنای «به جای» است. پاپیت می‌کوشد در هر سطحی بدل مسیح را ارائه کند، و نام صور به معنای صخره است، زیرا پاپیت جعلی از «صخره اعصار» است.

چه کسی این مشورت را بر ضد صور، آن شهر تاج‌بخش، نهاده است، که بازرگانانش شاهزادگان‌اند و تاجران بزرگان زمین؟ یهوه صباوت آن را قصد کرده است، تا غرور تمامی جلال را بیالاید و همه بزرگان زمین را به خواری آورد. ای دختر ترشیش، چون نهر از زمین خود بگذر؛ دیگر هیچ استحکامی نیست. او دست خود را بر دریا دراز کرد؛ ممالک را به لرزه درآورد. یهوه بر ضد شهر بازرگانی فرمان داده است، تا دژهای آن را ویران سازد. اشعیا 23:8-11.

ما قصد داریم بر اساس شواهد بسیار نشان دهیم که «تکان دادن ممالک» به وسیله خدا و از طریق اسلام به انجام می‌رسد. اسلام آن قدرتی است که امت‌ها را به خشم می‌آورد و برای تکان دادن امت‌ها به کار گرفته می‌شود. در اینجا ما مشخص می‌سازیم که خداوند اراده کرده است که «همه معرزان زمین» را، که همان «تاجران» و «سوداگران»‌اند و «دژهای استوار» ایشان باید منهدم گردد، به خواری افکند. شهر بازرگانی و شهر تاج‌بخش، «ناخشنودی آسمان را برانگیخته‌اند» و خداوند قصد فرموده است که «دژهای استوار» ایشان را نابود سازد، و این نمایانگر اقتصاد است. فروپاشی اقتصاد پیش از قانون یکشنبه در ایالات متحده رخ می‌دهد، زیرا پیش از قانون یکشنبه، شهروندان ایالات

متحدہ خواہان آن خواہند بود کہ بہ «عنایت الہی و رفاه زمانی» بازگردانده شوند. استدلال آنان این است کہ دآوری‌های خدا پایان نخواهد یافت مگر آنکہ یکشنبہ «بہ‌طور سخت‌گیرانہ اجرا شود». چندین شاہد کتاب مقدسی ہم‌صدا هستند کہ ما بر آستانہ فروپاشی عظیمی در اقتصاد جہان ایستادہ ایم. آن فروپاشی پیش از قانون یکشنبہ واقع می‌شود، همان‌گونہ کہ فروپاشی سال ۱۸۳۷ پیش از ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ واقع شد.

«و آنگاہ آن فریب‌دهندہ بزرگ، مردم را متقاعد خواہد ساخت کہ این شریران کسانی‌اند کہ خدا را خدمت می‌کنند. آن گروہی کہ خشم آسمان را برانگیختہ‌اند، ہمہ مصیبت‌های خود را بر گردن کسانی خواہند نہاد کہ اطاعتشان از احکام خدا، تویخی دائمی برای متجاوزان است. اعلام خواہد شد کہ مردم با نقض سبب یکشنبہ، خدا را می‌آزارند؛ کہ این گناہ بلاہایی را پدید آورده است کہ تا وقتی رعایت یکشنبہ بہ‌طور سخت‌گیرانہ الزام نگردد، پایان نخواہد یافت؛ و اینکہ کسانی کہ الزامات حکم چہارم را مطرح می‌سازند و بدین‌سان حرمت یکشنبہ را از میان می‌برند، آشوب‌گران قوم‌اند و مانع بازگشت ایشان بہ رضایت الہی و رفاه دنیوی می‌شوند. بدین‌گونہ، همان اتہامی کہ در روزگار گذشتہ بر خدمتگذار خدا وارد شد، تکرار خواہد شد، و آن ہم بر اساسی کہ بہ همان اندازہ استوار انگاشته می‌شود: «و واقع شد چون اخاب ایلیا را دید، اخاب بہ وی گفت: آیا تویی کہ اسرائیل را مضطرب می‌سازی؟ و او پاسخ داد: من اسرائیل را مضطرب نساختم، بلکہ تو و خاندان پدرت، زیرا کہ احکام خداوند را ترک کردہ اید و تو بعل‌ها را پیروی کردہ‌ای.» 1 Kings 18:17, 18 همان‌گونہ کہ خشم مردم بہ سبب اتہامات دروغین برانگیختہ خواہد شد، آنان نسبت بہ سفیران خدا رفتاری در پیش خواہند گرفت بسیار همانند آنچه اسرائیل مرتد نسبت بہ ایلیا در پیش گرفت.» The Great Controversy, 590.

ایلیا کابنوں بعل اور عَشیرہ کے کابنوں کا کوہ کرمل پر مقابلہ کرنا، سنڈے لا کی نمائندگی کرتا ہے۔ کلیسیا کے لیے پیغام یہ تھا: "آج ہی چن لو کہ تم کس کی خدمت کرو گے۔" جب یہ تاریخ سنڈے لا کے وقت دہرائی جائے گی تو سوال یہ ہوگا: "تم کون سا دن چنو گے، کیونکہ جس دن کو تم اختیار کرتے ہو وہ ظاہر کرتا ہے کہ تم کس کی خدمت کرتے ہو۔" کوہ کرمل سے پہلے ساڑھے تین برس کی شدید خشک سالی تھی۔ سنڈے لا سے پہلے بھی سنڈے لا کا ایک سلسلہ ہوتا ہے، لیکن انہیں ابھی "سختی سے نافذ" نہیں کیا گیا ہوتا۔ سنڈے لا سے وابستہ اصول یہ ہے کہ قومی ارتداد کے بعد قومی تباہی آتی ہے۔ اس کی مثال قسطنطین ہے، جس نے 321ء میں ایک سنڈے لا نافذ کی، اور اس کے تھوڑی ہی مدت بعد مکاشفہ باب آٹھ کے پہلے چار نرسنگوں نے مغربی روم کو 476ء تک اس کے انجام تک پہنچانا شروع کر دیا۔ قسطنطین کی سرگزشت اس لیے اہم ہے کہ اس میں اتوار کی تدریجی تعظیم، اور ساتھ ہی ساتویں دن کے سبت پر تدریجی پابندیاں شامل تھیں۔ یہ تدریجی تاریخ اپنے انجام کو اس وقت پہنچی جب شہریوں کو اتوار منانے پر مجبور کیا گیا، یا سبت ماننے کے سبب ان پر ظلم کیا گیا۔ یہی ریاست ہائے متحدہ میں بڑھتی ہوئی سنڈے قانون سازی کا بھی انجام ہے۔ اتوار کی عبادت کے نفاذ سے وابستہ ایک اصول یہ ہے کہ "قومی ارتداد کے بعد قومی تباہی آتی ہے۔" اس اصول کا مطلب یہ ہے کہ سنڈے لا کے نفاذ میں جوں جوں شدت آتی ہے، خدا کے احکام عدالت میں بھی جوں جوں اضافہ ہوتا ہے، اور یہ سب مکاشفہ 13:11 کی حقیقی سنڈے لا سے پہلے ہوتا ہے۔ ہر قانون سازی اپنے مطابق ایک تباہی کو جنم دے گی۔ جن عدالتوں کو شہری سبت ماننے والوں کے سر منڈھ رہے ہیں، وہ درحقیقت سنڈے قانون سازی کے بڑھتے ہوئے نفاذ ہی سے پیدا ہو رہی ہیں۔ ہم نے The Great Controversy سے ایک اقتباس شامل کیا ہے، جسے میں نے Sunday Progression کا عنوان دیا ہے۔ میں آپ کو مشورہ دوں گا کہ آپ اسے ایک بار پھر پڑھیں۔ یہ The Spirit of Prophecy کے عنوان کے تحت درج ہے۔

«خداوند آنچه را کہ در ایام آخر واقع خواہد شد آشکار ساخته است، تا قوم او آمادہ باشند کہ در برابر توفان مخالفت و غضب پایدار بایستند. آنان کہ نسبت بہ وقایعی کہ در پیش رویشان است ہشدار یافتہ‌اند، نباید در انتظار آرام توفان آیندہ بنشینند و خود را بہ این دل‌خوش دارند کہ

خداوند در روز تنگی از وفاداران خویش پناه خواهد داد. ما باید همچون کسانی باشیم که در انتظار سرور خودند؛ نه در چشم‌به‌راهی بیکار، بلکه در کار جدی، با ایمانی استوار و تزلزل‌ناپذیر. اکنون زمان آن نیست که بگذاریم ذهن ما به امور کم‌اهمیت مشغول و مستغرق شود. هنگامی که انسان‌ها در خواب‌اند، شیطان به فعالیت مشغول است تا امور را چنان سامان دهد که قوم خداوند از رحمت یا عدالت برخوردار نگردند. جنبش یکشنبه‌داری اکنون راه خود را در تاریکی می‌گشاید. رهبران، موضوع حقیقی را پنهان می‌دارند، و بسیاری از آنان که به این جنبش می‌پیوندند، خود نیز نمی‌بینند که این جریان پنهان به کجا میل می‌کند. ادعاهای آن ملایم و در ظاهر مسیحی است، اما چون به سخن درآید، روح اژدها را آشکار خواهد ساخت. وظیفه ماست که هر آنچه در توان داریم به عمل آوریم تا خطر مورد تهدید را دفع کنیم. باید بکوشیم با قرار دادن خود در جایگاهی درست در برابر مردم، تعصب را خلع سلاح کنیم. باید مسئله واقعی مورد نزاع را در برابر ایشان مطرح سازیم، و بدین‌سان مؤثرترین اعتراض را در برابر اقداماتی که آزادی وجدان را محدود می‌سازد، ابراز نماییم. باید در کتب مقدس تفحص کنیم و بتوانیم دلیل ایمان خود را بیان داریم. نبی می‌گوید: «شریران شرارت خواهند کرد؛ و هیچ‌یک از شریران نخواهند فهمید؛ اما دانایان خواهند فهمید.» «شهادت‌ها، جلد ۵، ۴۵۲.

تشخیص جنبش قانون‌گذاری یکشنبه دشوار است، زیرا این جنبش در «تاریکی» راه خود را می‌گشاید و پاپیت «پنهانی و بی‌آنکه مورد سوءظن واقع شود» «نیروهای خود را برای پیشبرد مقاصد خویش تقویت می‌کند.» این حقیقتی است که کار به تصویب رساندن قانون‌گذاری یکشنبه در تاریکی، مسئله‌ای محوری در فرایند آزمون یکصد و چهل و چهار هزار تن است. بنا بر دانیال و خواهر وایت، «هیچ‌یک از شریران نخواهند فهمید.» «شریران» در دانیال، همان «باکره‌های جاهل» در متی هستند که خواهر وایت آنان را لائودیکیان معرفی می‌کند. دانایان رویدادهایی را که اکنون در حال وقوع است خواهند فهمید، هرچند تاریخی که در پیرامون ما جریان دارد ظاهراً با کلام خدا در تعارض باشد. آیا ما به کلام خدا ایمان داریم یا به آنچه در اطراف ما رخ می‌دهد؟ با این همه، از پیش به ما هشدار داده شده است که پایان، همچون ایام نوح خواهد بود.

«دنیا که آکنده از شورش و سرشار از لذت‌های بی‌خدایانه است، در خواب است؛ در خواب امنیت جسمانی. مردم آمدن خداوند را به تأخیر می‌اندازند. به هشدارها می‌خندند. این فخر متکبرانه بر زبان می‌آید: «همه‌چیز از ابتدای آفرینش همان‌گونه که بوده، ادامه دارد.» فردا نیز مانند امروز خواهد بود، بلکه بسیار پرفزون‌تر.» Peter 3:4; Isaiah 56:12 2. ما بیشتر در خوشی‌پرستی فرو خواهیم رفت. اما مسیح می‌گوید: «اینک، چون دزدی می‌آیم.» Revelation 16:15. درست در همان زمانی که جهان با تمسخر می‌پرسد: «وعده آمدن او کجاست؟» نشانه‌ها در حال تحقق‌اند. هنگامی که ایشان فریاد می‌زنند: «سلامتی و ایمنی»، هلاکت ناگهانی فرا می‌رسد. آنگاه که ریشخندکننده، آن که حقیقت را رد کرده است، گستاخ شده باشد؛ آنگاه که جریان عادی کار در شاخه‌های گوناگون پول‌سازی، بی‌اعتنا به اصول، ادامه یابد؛ آنگاه که دانشجو با اشتیاق در پی شناخت همه‌چیز جز کتاب مقدس خویش باشد، مسیح چون دزدی می‌آید.»

«همه‌چیز در جهان در آشوب است. نشانه‌های زمانه شوم‌اند. رویدادهای در راه، سایه‌های خود را پیشاپیش می‌افکنند. روح خدا از زمین در حال کناره‌گیری است، و بلا در پی بلا، در دریا و در خشکی، از پی می‌آید. توفان‌ها، زلزله‌ها، آتش‌سوزی‌ها، سیلاب‌ها، و قتل‌هایی از هر درجه وجود دارد. چه کسی می‌تواند آینده را بخواند؟ امنیت کجاست؟ در هیچ‌چیز انسانی یا زمینی اطمینانی نیست. مردمان به سرعت خود را زیر درفشی که برگزیده‌اند، صف‌آرایی می‌کنند. بی‌قرارانه در انتظارند و حرکات رهبران خود را زیر نظر دارند. کسانی هستند که در انتظار و مراقبت‌اند و برای ظهور خداوند ما کار می‌کنند. گروهی دیگر زیر فرماندهی نخستین مرتد بزرگ، به صف درمی‌آیند. اندک‌اند کسانی که با دل و جان باور دارند که جهنمی هست که باید از آن گریخت و آسمانی هست که باید آن را به دست آورد.»

بحران به تدریج بر ما چیره می‌شود. خورشید در آسمان می‌درخشد و مسیر همیشگی خود را می‌پیماید، و آسمان‌ها همچنان جلال خدا را اعلام می‌کنند. مردم هنوز می‌خورند و می‌نوشند، می‌کارند و بنا می‌کنند، نکاح می‌کنند و به نکاح می‌دهند. تاجران هنوز می‌خرند و می‌فروشند. مردم همچنان یکدیگر را از پیش می‌رانند و برای به دست آوردن برترین جایگاه ستیز می‌کنند. خوش‌گذرانان هنوز به سوی تئاترها، مسابقات اسب‌دوانی و قمارخانه‌ها ازدحام می‌آورند. شور و هیجان به اوج خود رسیده است، با این همه ساعت مهلت آزمون به سرعت به پایان می‌رسد، و هر پرونده‌ای در آستانه آن است که برای ابد تعیین شود. شیطان می‌بیند که زمانش کوتاه است. او همه ابزارهای خود را به کار انداخته است تا مردم فریب داده شوند، در گمراهی افتند، سرگرم و مسحور گردند، تا آن روز مهلت آزمون به پایان رسد و در رحمت برای همیشه بسته شود.

«از فراز قرن‌ها، کلمات هشداردهنده خداوند ما از کوه زیتون با وقاری جدی به ما می‌رسد: «مبادا دل‌های شما هرگز از پرخوری و مستی و اندیشه‌های این زندگی سنگین گردد، و آن روز ناگهان بر شما فرود آید.» پس بیدار باشید و همیشه دعا کنید، تا شایسته شمرده شوید که از جمیع این چیزهایی که واقع خواهد شد، رهایی یابید و در حضور پسر انسان بایستید.» آرزوی اعصار، ۶۳۵، ۶۳۶.

در باب بیست و سوم اشعیا، صیدون ایالات متحده است و صور پاپیت است. صور و صیدون دو شهر باستانی هم‌عصر فینیقی بودند که در ساحل دریای مدیترانه واقع شده بودند. آنان به سبب تجارت دریایی، ثروت، و نفوذ خود در جهان باستان شناخته می‌شدند. در این فقره، صیدون و «تاجران» آن ترشیش را انباشته می‌ساختند. تاجران صیدون در «بذر شیچور» دادوستد می‌کردند، که همان «محصول رود» است، و میوه «رود» است، و «عایدی» اوست، زیرا او «بازار امت‌ها» است. همه انبیا از پایان جهان سخن می‌گویند؛ پس در پایان جهان «بازار امت‌ها» کیست؟ آن ایالات متحده است.

سیچور رودی در مصر است (احتمالاً دلتای نیل) و برای نمایاندن ثروت جهان به کار می‌رود، زیرا مصر همان جهان است. «دختر باکره» صیدون نمایانگر آخرین نسل ایالات متحده آمریکا است، و او از حکومت نظامی‌ای که همراه با قانون یکشنبه می‌آید و از ویرانی ملی‌ای که بی‌درنگ در پی آن واقع می‌شود، در فشار و ستم است. آن باکرگان صیدون با آن پرسش درباره صور تویخ می‌شوند که می‌گوید: «آیا این شهر شادمان شماست» (پادشاهی) که ایالات متحده آمریکا به آن شادی می‌کرد؟ آیا «این آن پادشاهی است که قدمت‌ش از ایام قدیم است»، در حالی که بنا بر این عبارت، به وسیله نمرود، اندکی پس از طوفان، بنیاد نهاده شد؟

خداوند درباره «صور، شهر تاج‌بخش» حکم کرده و «قصد نموده است» که او را مجازات کند. مجازات پاپیت شامل فروپاشی ساختار مالی جهان نیز می‌گردد، زیرا «خداوند» بر ضد «صیدون»، «شهر بازرگان»، (ایالات متحده) «فرمانی» صادر کرده است. فرمان او «برای ویران ساختن دژهای استوار»، یا اقتصاد ایالات متحده، همان فرمان سبت است؛ زیرا ارتداد ملی، به دنبال خود، ویرانی ملی را به همراه می‌آورد.

مجازات پاپیت با فروپاشی اقتصادی تمام جهان آغاز می‌شود، در واکنش به نابود شدن اقتصاد ایالات متحده. صیدون «خانه‌ای» مرتبط با اقتصاد خود دارد، و بدین‌سان نمایانگر ساختاری مالی است که ویران می‌شود، زیرا دیگر نمی‌توان در آن داخل شد. دیگر نه سرمایه‌گذاری‌ای از آن «خانه» خواهد بود و نه سودی، زیرا ویران شده است. این ویرانی در زمان قانون یکشنبه روی می‌دهد، هرچند پیش از قانون یکشنبه نیز داورها از پیش در حال تشدید هستند. هنگامی که این فروپاشی فرامی‌رسد، پاپیت، ایالات متحده با شاهدگان بازرگان خود و تاجران گرامی‌اش، و کشتی‌های ترشیش، «شیون خواهند کرد.»

«ترشیش» کا مقام اس عبارت میں قدیم زمانے کی دولت کے ساتھ وابستہ ہے، اور بائبل میں ترشیش کے جہاز معاشی قوت کی اعلیٰ ترین علامت ہیں۔

زیرا کشتی‌های پادشاه با خادمان حورام به ترشیش می‌رفتند؛ و هر سه سال یک بار کشتی‌های ترشیش می‌آمدند و طلا و نقره و عاج و بوزینگان و طاووسان می‌آوردند. و سلیمان پادشاه در دولت و حکمت از جمیع پادشاهان جهان برتری یافت. ۲ تواریخ ۲۹:۲۲، ۳۰:۲۲

کشتی‌ها نمایانگر قدرت اقتصادی‌اند، و ترشیش در نبوت کتاب مقدس کشتی پیشتاز اقتصادی است. به نسل نهایی ترشیش، که با «دختر» ترشیش نمادینه شده است، گفته می‌شود که «از زمین خود چون نهر بگذر»، و آنچه درمی‌یابد این است که سرزمینش «دیگر هیچ قوتی ندارد» و دیگر نمی‌تواند بر پادشاهی صور «شادمانی» کند. قوتی که در پی آن بودند، همان قدرت اقتصادی پیشین صیدون بود، اما آن از میان رفته بود، زیرا دریا سخن گفته بود و «می‌گفت، نه درد زاییدن کشیده‌ام و نه فرزندان آورده‌ام، نه جوانان را پرورده‌ام و نه دوشیزگان را بزرگ کرده‌ام»؛ و بدین‌سان نسل نهایی دریا را مشخص می‌سازد، یعنی مردمان جهان که بر ویرانی اقتصاد جهان نوحه می‌کنند، و در آن هنگام مردمان جهان به واقعیت این امر بیدار می‌شوند که ایشان آخرین نسل تاریخ زمین‌اند، و دیگر برای آماده شدن برای حیات جاودانی بسیار دیر شده است.

«پول به زودی، بسیار ناگهانی، ارزش خود را از دست خواهد داد، هنگامی که واقعیت صحنه‌های ابدی بر حواس انسان آشکار شود.» Evangelism, 62

دو «گزارش» یا پیام در این آیه وجود دارد که برای همگان در این بخش درد و اندوه به بار می‌آورد. نخستین «گزارش» مربوط به مصر است و دومین «گزارش» صور است. گزارش مصر در زمان گذشته بیان شده است، زیرا اشعیا می‌گوید: «چنان‌که از خبر مصر»، و بدین‌سان نشان می‌دهد که خدا پیش از نابود ساختن صیدون (ایالات متحده آمریکا) کاری را با مصر انجام داده بود. آنچه خدا با مصر کرد، که همان «گزارش» مصر را نیز نمایندگی می‌کند، این بود که او مصر را در ارتباط با نخستین باری که خدا با قومی برگزیده عهد بست، هلاک ساخت. این دو گزارش، همان یک «گزارش» هستند. گزارش مصر آغاز است و گزارش صور پایان. آلفا و امگا، عهد با یکصد و چهل و چهار هزار نفر را در ایام آخر، با تاریخ آغازین آن موضوع به تصویر کشیده است. «گزارش» مربوط به مصر، رهایی در دریای سرخ است، هنگامی که فرعون و لشکرش هلاک شدند؛ رویدادی که نمادی از رهایی نهایی قوم خداست، چنان‌که در «گزارش»ی که همان «بار صور» است، نمایان شده است.

قدرتی که در کتاب مقدس به عنوان نابودکننده کشتی‌های ترشیش به تصویر کشیده شده است، اسلام است. موضوع اسلام در ادامه مطرح خواهد شد؛ از این رو، در زمانی بعد آن را به گونه‌ای مفصل‌تر بررسی خواهیم کرد. این قدرت در این آیه «کتیم» معرفی شده است؛ واژه‌ای کهن برای قبرس، و آیه بیان می‌دارد که نابودی صیدون و صور از «کتیم» آشکار می‌شود. نماد اسلام در بردارنده تصویری بسیار مشخص از نابودی ایالات متحده در نبوت کتاب مقدس است.

پیروی روزها و سال‌هایی که در کتاب اشعیا بدان‌ها اشاره شده است، اهمیتی بسزا دارد، زیرا این‌ها غالباً زمان نبوی بخشی را که در پی می‌آید مشخص می‌سازند. اشعیا بیست‌وسه در پی «بار» وادی رؤیا در باب بیست‌ودو می‌آید، که پیش از آن باب بیست‌ویک قرار دارد و دارای سه «بار» است، و هر سه اسلام را مشخص می‌کنند. پیش از آن باب، در آیه یک باب بیست، صحنه تاریخ نبوی‌ای آمده است که در آن، نبوت‌های بعدی هلاکت در باب‌های پس از آن مشخص می‌شوند.

در سالی که ترتان به آشدود آمد (هنگامی که سارگون، پادشاه آشور، او را فرستاد) و با آشدود جنگید و آن را گرفت. اشعیا 20:1.

لفظ «ترتان» قد یکون اسمًا، غیر آن الأرجح أنه لقب لقائٍ عسکری. وقد جاء ترتان إلى أشدود، وهي مدينة في مصر، واستولى عليها في حقبة من التاريخ كان فيها الآشوريون يسيطرون سيطرتهم تدريجياً على العالم. وكانت آشور تمثل بابل. وكل من آشور وبابل كانتا مملکتین جاءتا من الشمال، ومملکتین وُصِفتا بأنهما «أسود» «بدّت» غنم الله، وکلّهما تنالان العقاب نفسه. كانت آشور أولاً، وكانت بابل أخيراً.

اسرائیل گوسفندی پراکنده است؛ شیران او را رانده‌اند: نخست، پادشاه آشور او را بلعیده است؛ و در آخر، این نبوکدنصر، پادشاه بابل، استخوان‌های او را شکسته است. بنابراین یهوه صباوت، خدای اسرائیل، چنین می‌فرماید: اینک من پادشاه بابل و سرزمین او را مجازات خواهم کرد، چنان‌که پادشاه آشور را مجازات کردم. ارمیا 17:50، 18.

از دیدگاه نبوی، هر دوی آنان «آشوری متکبر» هستند.

«چون سنحاریب، آن آشوری متکبر، خدا را سرزنش و کفرگویی کرد و اسرائیل را به نابودی تهدید نمود، در همان شب واقع شد که فرشته خداوند بیرون رفت و در اردوی آشوریان صد و هشتاد و پنج هزار نفر را زد.» از لشکر سنحاریب، «همه مردان زورآور، و سران و سرداران، نابود شدند. پس او با سرافکندگی به سرزمین خویش بازگشت.» [2 Kings 19:35; 2 Chronicles 32:21] «نبرد عظیم، 512.

سالی که «ترتان به أشدود آمد» و «آن را گرفت»، نمایانگر فتح تدریجی جهان به وسیله قدرت پاپی است، چنان‌که در شش آیه پایانی دانیال یازده به تصویر کشیده شده است. تاریخ بحران قانون یکشنبه، که «ایام آخر» دآوری تحقیقی است و مستقیماً به دآوری اجرایی، یعنی هفت بلای آخر، منتهی می‌شود، بستر تاریخی‌ای است که به وسیله آن «سال» که ترتان به أشدود آمد، بازنمایی شده است. با استقرار سیاق آن تاریخ، اشعیا سپس سه نبوت هلاکت درباره اسلام، یکی درباره ادونتیسیم لائودیکیه، و آنگاه بارِ صور را بیان می‌کند. باب بیست و چهار یکی از نمونه‌های کلاسیک هفت بلای آخر است، و پس از آن باب بیست و پنج می‌آید که نمایانگر رهایی قومی خداست، جایی که قوم خدا یکی از شناخته‌شده‌ترین بیانات را در طول زمان عظیم تنگی بر زبان می‌آورند.

و در آن روز خواهند گفت: اینک، این است خدای ما که برای او انتظار کشیده‌ایم، و او ما را نجات خواهد داد؛ این است خداوند که برای او انتظار کشیده‌ایم؛ در نجات او شادمان و مسرور خواهیم شد. اشعیا 25:9

صد و چهل و چهار هزار نفر، همان باکرگان حکیم‌اند که در انتظار آمدن سرور خود به عروسی ماندند، هرچند او مطابق مَثَل ده باکره درنگ کرد. آنان لائودیکیه‌ای نیستند؛ بلکه فیلادلفیه‌ای‌اند. تا اینجا، این مقاله در حال ترسیم زمینه بوده است.

در سال ۱۷۹۸، ناپلئون پاپ را به اسارت گرفت و بدین‌سان آن زخم مهلک نبوی را وارد ساخت که مطابق با مکاشفه باب سیزدهم، در پایان جهان شفا می‌یابد. در آن مقطع، ایالات متحده جایگاه خود را به‌عنوان ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس، مطابق با دانیال ۲، ۷، ۸ و ۱۱ و مکاشفه ۱۲، ۱۳، ۱۶، ۱۷ و ۱۸، به دست گرفت. از آن زمان به بعد، هم شاخ جمهوری‌خواه ایالات متحده و هم شاخ پروتستان (ادونتیسیم) فراموش کرده‌اند که پاپیت کیست. سال ۱۷۹۸ نخستین سالی بود که ملت‌های سایر نقاط جهان، ایالات متحده را به‌عنوان کشوری مستقل به رسمیت شناختند، و همچنین سالی است که پیام فرشته اول برای نخستین بار در تاریخ ظاهر شد.

شعار یک پروتستان در آن زمان این بود: «کتاب مقدس و تنها کتاب مقدس.» پروتستان‌ها خود را مدافعان کتاب مقدس تنها می‌دانند، و هنگامی که ادونتیسیم در زمان ظهور فرشته دوم ردای ایشان را

بر دوش گرفت، آن «شعار» را پذیرفت، و از آن پس «قوم کتاب» نامیده شدند. به واسطه خدمت و بیلیام میلر، مجموعه‌ای از قواعد به آنان داده شده بود که اگر به درستی به کار گرفته می‌شد، کتاب مقدس را بر ذهن همه کسانی که مایل به شنیدن بودند می‌گشود. قواعد تفسیر نبوی میلر همان چیزی است که الهام می‌گوید باید آن را مطالعه کنیم، اگر بناست پیام فرشته سوم را ابلاغ نماییم.

مسیح فرمود: «اگر کسی بخواهد از پی من آید، باید خویشتن را انکار کند و صلیب خود را بردارد و مرا پیروی نماید.» و باز گفت: «من نور جهانم؛ هر که مرا پیروی کند، در تاریکی گام نخواهد زد.» نور حقیقت همچون چراغی فروزان در حال تابیدن است، و آنان که نور را دوست می‌دارند، در تاریکی راه نخواهند رفت. ایشان کتب مقدس را مطالعه خواهند کرد تا به یقین بدانند که به آواز شبان حقیقی گوش فرا می‌دهند، نه به آواز بیگانه.

«کسانی که در اعلام پیام فرشته سوم مشغول‌اند، کتب مقدس را بر همان طرحی جست‌وجو می‌کنند که پدر میلر اختیار کرده بود. پدر میلر در کتاب کوچکی موسوم به Views of the Prophecies and Prophetic Chronology قواعد ساده، درعین حال هوشمندانه و مهم زیر را برای مطالعه و تفسیر کتاب مقدس بیان می‌دارد:»

«۱. بر لفظ کو اُس موضوع کے مطابق، جو بائبل میں پیش کیا گیا ہے، اپنا درست محل و اثر حاصل ہونا چاہیے؛ ۲. تمام کلام مقدس ضروری ہے، اور محنتی توجہ اور مطالعہ کے ذریعے سمجھا جا سکتا ہے؛ ۳. جو کچھ کلام مقدس میں ظاہر کیا گیا ہے، وہ اُن لوگوں سے نہ پوشیدہ ہے اور نہ پوشیدہ رکھا جائے گا جو ایمان سے، بغیر شک کے، طلب کرتے ہیں؛ ۴. تعلیم عقیدہ کو سمجھنے کے لیے، اُس موضوع سے متعلق تمام آیات مقدسہ کو، جیسے آپ جاننا چاہتے ہیں، یکجا کریں، پھر ہر لفظ کو اس کا مناسب اثر رکھنے دیں؛ اور اگر آپ کسی تناقض کے بغیر اپنا نظریہ قائم کر سکتے ہیں تو آپ خطا پر نہیں ہو سکتے؛ ۵. کلام مقدس کو اپنی ہی تفسیر ہونا چاہیے، کیونکہ وہ خود اپنے لیے ایک قاعدہ ہے۔ اگر میں کسی معلم پر انحصار کروں کہ وہ میرے لیے اس کی تشریح کرے، اور وہ اس کے معنی کے بارے میں محض گمان کرے، یا اپنے فرقہ وارانہ عقیدے کے باعث ایسے ویسا ہی ثابت کرنا چاہے، یا دانا سمجھا جانا چاہے، تو پھر اُس کا گمان، اُس کی خواہش، اُس کا عقیدہ، یا اُس کی دانائی ہی میرے لیے معیار ہے، نہ کہ بائبل.»

«آنچه در بالا آمد، بخشی از این قواعد است؛ و در مطالعه کتاب مقدس، همگی ما نیکو خواهیم کرد اگر به اصولی که بیان شده‌اند توجه کنیم.»

«ایمان حقیقی بر کتب مقدس استوار است؛ اما شیطان از ابزارهای بسیار بهره می‌گیرد تا کتب مقدس را تحریف کند و خطا را وارد سازد؛ از این رو، اگر کسی بخواهد بداند که آنها واقعاً چه تعلیم می‌دهند، نهایت دقت لازم است. یکی از فریب‌های بزرگ این زمان آن است که انسان بسیار بر احساس تکیه کند، و در عین نادیده گرفتن تصریحات روشن کلام خدا، دعوی صداقت نماید، زیرا آن کلام با احساس او موافق نیست. بسیاری هیچ بنیاد و اساسی برای ایمان خود جز عاطفه ندارند. دیانت ایشان در هیجان خلاصه می‌شود؛ و چون آن فرو نشیند، ایمانشان نیز از میان می‌رود. احساس ممکن است کاه باشد، اما کلام خدا گندم است. و نبی می‌گوید: 'کاه را با گندم چه نسبت است؟'»

«کسی به سبب بی‌اعتنایی به نور و معرفتی که هرگز نداشته و نمی‌توانسته است به دست آورد، محکوم نخواهد شد. اما بسیاری از اطاعت حقیقتی که به وسیله سفیران مسیح به ایشان عرضه می‌شود، سر باز می‌زنند، زیرا می‌خواهند خود را با معیار جهان منطبق سازند؛ و همان حقیقتی که به فهم آنان رسیده است، همان نوری که در جان تابیده است، ایشان را در داوری محکوم خواهد کرد. در این ایام آخر، ما از نور انباشته‌ای برخورداریم که در سراسر اعصار درخشیده است، و به همان نسبت مسئول شناخته خواهیم شد. طریق قدوسیت هم‌سطح جهان نیست؛ بلکه راهی

برافراشته است. اگر در این راه سلوک کنیم، اگر در طریق احکام خداوند بدویم، خواهیم یافت که «طریق عادلان همچون نور تابان است، که تا روز کامل پیوسته درخشان‌تر می‌گردد.» Review and Herald, November 25, 1884

می‌توانید درباره قواعد ویلیام میلر با تفصیل بیشتری در مقاله‌ای با عنوان «ویلیام میلر» در بخش «کلیدهای نبوی» مطالعه کنید.

در «مطالعه ما از کتاب مقدس، همه ما نیکو خواهیم کرد که به اصولی که» در قواعد تفسیر نبوی «پدر میلر» بیان شده است، توجه کنیم». شاخ پروتستان‌تیزم این سند مقدس را که ما آن را کتاب مقدس می‌نامیم دریافت کرد، و نیز مسئولیت دفاع و ترویج اصول مندرج در آن به او سپرده شد؛ و همچنین به شاخ پروتستان مجموعه‌ای از قواعد داده شد تا معنا و مقصود اسناد مقدس را به‌درستی تفکیک کند.

به شاخ جمهوری‌خواهی سندی مقدس سپرده شد که آن را «قانون اساسی» می‌نامیم، و نیز مسئولیت دفاع از اصول مندرج در آن و ترویج آن اصول به او واگذار گردید. همچنین به شاخ جمهوری‌خواهی مجموعه‌ای از قواعد عطا شد تا معنا و مقصود اسناد مقدس را به‌درستی تمییز دهد. قواعدی که برای تمییز درست قانون اساسی داده شد، «منشور حقوق» است، و این منشور مهم‌ترین هدف قانون اساسی را در نخستین قواعد خود جای داده و تثبیت کرده است. نخستین متمم مندرج در منشور حقوق، آزادی دین، بیان، گفتار، و مطبوعات است.

«کنگره نباید هیچ قانونی درباره برپاداشتن دین وضع کند، یا آزادی اجرای آن را منع نماید؛ یا آزادی بیان، یا مطبوعات، یا حق مردم را برای گردهم‌آیی مسالمت‌آمیز و دادخواست به دولت برای جبران شکایات، محدود سازد.» قانون اساسی ایالات متحده، اصلحیه اول

قانون یکشنبه حمله‌ای آشکار بر نخستین اصل قانون اساسی است؛ اصلی که آزادی دین را تضمین می‌کند و در قانون یکشنبه از میان برداشته می‌شود، و بدین‌سان پایان قانون اساسی، پایان ایالات متحده به‌عنوان ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس، و آغاز آزار بر ضد کسانی را رقم می‌زند که در آن زمان پیام فرشته سوم را با فریادی بلند اعلام می‌کنند. کسانی که فریاد بلند فرشته سوم را اعلام می‌کنند و علیه نابودی متمم اول و قانون اساسی اعتراض می‌ورزند، از سوی کسانی مورد آزار قرار می‌گیرند که قرار بود قواعد مقدس را، که از سند مقدسی که برای دفاع از آن منصوب شده بودند پاسداری می‌کند، حفظ و اجرا کنند. این نمونه‌ای است از فهم و به‌کار بستن تاریخ‌های موازی دو شاخ وحش زمینی بره‌مانند. پدران بنیان‌گذار قانون اساسی با پدر میلر در توازی قرار دارند. اصطلاح «پدر» که برای میلر به‌کار می‌رود، برای تعیین یک رهبر است، نه یک کاهن پاپی. کتاب مقدس نهی می‌کند از اینکه مردانی را که مدعی‌اند راهنمایان روحانی هستند «پدر» بخوانیم. میلری‌ها، چنان‌که غالباً روی می‌دهد، به نام پدر خود نامیده شده‌اند. غفلت از این تمایز، به معنای از دست دادن بخشی از معنای پیام ایلیا است، آنگاه که دل‌های پدران را به سوی فرزندان و دل‌های فرزندان را به سوی پدران برمی‌گرداند.

ایالات متحده در اشعیا باب بیست‌وسه، ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس است و تا زمانی که در قانون یکشنبه که به‌سرعت در حال نزدیک شدن است، قانون اساسی خود را واژگون سازد، همچنان چنین باقی می‌ماند. پادشاهی ششم به‌مدت هفتاد سال نبوی حکومت می‌کند، که همان ایام یک پادشاه است. آن پادشاهی (یک پادشاه، یک پادشاهی است) که هفتاد سال حکومت کرد، بابل بود. در خلال آن هفتاد سال، شاخ دولت، حکومت بابل بود و شاخ کلیسا، گلدانیان بودند. دانیال، شدّ رک، میشک و عبدنغو نمایانگر صد و چهل و چهار هزار نفر هستند. در شهادت دانیال، هر دو شاخ و قوم خدا بازنمایی شده‌اند. هفتاد سال اسارت در بابل، ایام یک پادشاه بود که اشعیا از آن برای شناسایی این

حقیقت استفاده می‌کند که تاریخ نبوی ایالات متحده و تاریخ آدونتیسم، از ۱۷۹۸ تا قانون یکشنبه است.

تشخیص این‌که خط تاریخ نبوی برای هر دو شاخ ایالات متحده این امکان را به ما می‌دهد که پایان و آغاز را در نظر آوریم، همراه با دو شاهد شاخ‌گون برای شناسایی ویژگی شاخ دیگر. زیرا در نهایت، همه شاخ‌ها یکسان بودند. در دانیال شاخ‌هایی وجود داشت؛ بعضی شکسته شدند، و شاخ‌هایی از شاخ شکسته برآمدند. برخی از شاخ‌ها در دانیال از حیث اندازه همانند یکدیگر نبودند و یکی دیرتر از دیگری برمی‌آمد. اما درباره دو شاخ ایالات متحده چنین نیست. آن دو شاخ در سراسر یک تاریخ واحد با یکدیگر به موازات پیش می‌روند و همان نشانه‌های راه را پدید می‌آورند، هرچند از نظر مقصود با یکدیگر متفاوت‌اند. در درون این تاریخ، ملاحظات احتیاطی‌ای نیز وجود دارد که فهم آن‌ها نیز مهم است.

در آغاز آدونتیسم، تغییری از تاریخ نبوی ممثّل در کلیسای فیلادلفیا به سوی کلیسای لائودیکیه رخ داد. بنابراین، در پایان نیز باید تغییری از تاریخ نبوی لائودیکیه واقع شود. مکاشفه عیسی مسیح نور این فهم را در بر دارد، و این بخشی از همان چیزی است که در این زمان در حال گشوده شدن است.

و «پس از پایان هفتاد سال» پاپ «سرود خواهد خواند» و «فاحشه» ی «به فراموشی سپرده شده» به یاد آورده خواهد شد. او در قانون یکشنبه «به یاد آورده می‌شود»، جایی که مسئله میان پرستش خورشید، یا پرستش آن روزی است که شریعت خدا به بشر فرمان داده بود آن را «به یاد آورند».

در این مقاله مشخص کرده‌ایم که تاریخ سلطنت هفتادساله بابل، نمونه‌ای از تاریخ ایالات متحده از سال ۱۷۹۸ تا قانون یکشنبه است. در مقاله‌ای پیشین و نیز بارها در «جداول حقوق» نشان داده‌ایم که اسارت در مصر و رهایی از آن نیز نمونه‌ای از تاریخ ایالات متحده و قوم خداست. این چهار تاریخ بابل، مصر، آدونتیسم و ایالات متحده، تنها خطوطی نیستند که بتوان بر این خطوط منطبق ساخت؛ اما هنگامی که قاعده نخستین ذکر را بر این چهار خط اعمال می‌کنیم، نتیجه به راستی شگفت‌انگیز است. این مقاله را با یک نمونه ساده و جزئی از آنچه مقصودم است به پایان می‌برم؛ و نیز از آنچه قصد دارم هنگامی که در زمانی دیگر به‌طور مفصل‌تر به تاریخ اشعیا بیست‌وسه پردازیم، دنبال کنم.

تاریخ بابل در آغاز پادشاهی توبه‌کرده دارد و در پایان پادشاهی شریر. فرقی نمی‌کند که بایدن باشد یا ترامپ، زیرا کتاب دانیال تعلیم می‌دهد که این خداست که حاکمان را برپا می‌دارد و فرو می‌افکند. آنچه درباره یک رهبر دموکرات یا جمهوری‌خواه در زمان قانون یکشنبه با اطمینان می‌توان گفت این است که او رهبری شریر است. نبوکدنصر خود بابل بود؛ او مستبد بابل بود و حاضر بود سه مرد نیک را به درون آتش افکند. اما سرانجام به خدای دانیال ایمان آورد. اما آخرین رهبر، بلشصر، چنین نبود. او پادشاهی شریر بود. ایالات متحده در نبوت همچون بره آغاز می‌شود، نمادی از مسیح و قربانی او برای نوع بشر. در پایان، ایالات متحده همچون اژدها سخن خواهد گفت. این دگرگونی از مسیح به شیطان در این خط تاریخ، به وسیله تفاوت میان نبوکدنصر و بلشصر بازنمایی می‌شود.

«1898 թ. հայտնի էր հարավստորոգյալները Եր ստացել՝ ճանաչելու և կատարելու»

Աստուծու կամքը: Նա տեսել էր, թե ինչպես իր պապը՝ Նաբուգոդոնոսորը, հեռացվեց մարդկանց հասարակությունից: Նա տեսել էր, թե ինչպես այն բանականությունը, որով հպարտ միապետը պարծենում էր, խլվեց Նրանից Նրան կողմից, Ով տվել էր այն: Նա տեսել էր, թե ինչպես թագավորը վտարվեց իր թագավորությունից և դարձավ դաշտի գազանների ընկերը: Բայց Բելշացարի գվարճությունների հանդեպ սերը և ինքնափառավորումը ջնջեցին այն դասերը, որոնք Նա երբեք չպետք է մոռանար, և Նա գործեց այնպիսի մեղքեր, որոնք նման էին Նրանց, որոնք նշանավոր դատաստաններ բերեցին Նաբուգոդոնոսորի վրա: Նա իզուր վատնեց իրեն ողորմաժաբար շնորհված հնարավորությունները՝

անտեսելով իր հասանելիության սահմաններում եղած առիթները՝
ճշմարտությանը ծանոթանալու համար: “Ի՞նչ պետք է անեմ, որ փրկվեմ” հարցը
մի հարց էր, որի կողքով այդ մեծ, բայց անմիտ թագավորը անտարբերորեն
անցավ»: Bible Echo, April 25, 1898»

توجه داشته باشید که پلشصر شیر، آن پادشاه نادان بود. او همان داورای را متحمل شد که بر پدرش نبوکدنصر آمد، زیرا هر دو داورای به صورت «هفت زمان» لاویان بیست و شش نمایش داده شده بودند. نبوکدنصر به مدت دو هزار و پانصد و بیست روز در صحراها میزیست و مانند حیوانی زندگی می کرد، که برابر با هفت سال کتاب مقدسی است؛ و داورای پسرش پلشصر نیز که بر دیوار نوشته شد، همچنین نمایانگر دو هزار و پانصد و بیست است. تفاوت در این بود که داورای وارد شده بر نبوکدنصر او را متحول ساخت و او را پادشاهی حکیم گردانید، حال آنکه داورای پلشصر بر آن پادشاه نادان واقع شد.

«بر آخرین فرمانروای بابل، چنان که به صورت نمونه بر نخستین آن نیز، حکم ناظر الهی نازل شد: «ای پادشاه، ... به تو گفته می شود که پادشاهی از تو گرفته شده است.» دانیال ۴:۳۱» انبیا و پادشاهان، ۵۳۳.

دست خط بر دیوار برای آخرین رئیس جمهور، همان متمم اول است که «دیوار» جدایی کلیسا و دولت را مشخص می سازد؛ دیواری که آن پادشاه نادان نهایی آن را در نمی یابد. «هفت زمان» در لاویان بیست و شش، نمایانگر «پراکنده شدن قوم» است که به وسیله پادشاه شمال در هنگام قانون یکشنبه به انجام می رسد. آن پراکندگی، همان ویرانی ملی است که در پی قانون یکشنبه می آید. ملت ششم، درس های پدران بنیان گذار خود را که قانون اساسی را نگاشتند، از یاد برد؛ پدرانی که آن را نه تنها برای محافظت در برابر کلیسای فاسد، بلکه نیز در برابر پادشاهان مستبد اروپایی که آن زن فاسد با ایشان هم بستر شده بود، تدوین کردند. پدران بنیان گذار نمایانگر کسانی هستند که پاپیت و پادشاهان اروپا را رد کردند، زیرا از تجربه خود، پس از بیرون آمدن از پراکندگی هزار و دویست و شصت سال تاریکی پاپی، می دانستند که پاسداری در برابر آن گونه استبداد باید قانون اصلی قانون اساسی جدید ایشان باشد. آنان پدرانی حکیم بودند، خصلتی بره گون داشتند؛ اما پدر آخر چنین نیست، زیرا او همچون اژدها سخن خواهد گفت. پدران از دل پراکندگی بیرون آمدند، و پسر به درون پراکندگی بازمی گردد. مستبد در هر دو مورد، پاپیت نخستین و پاپیت آخرین است.

نماد داورای بر نبوکدنصر، نخستین پادشاه، و بر بلشصر، آخرین پادشاه، همان «هفت زمان» پراکندگی لاویان بیست و شش بود. نبوکدنصر آن را زیست، و بلشصر آن را درست در همان شبی که مرد، چونان کتیبه مرگش بر دیوار نوشته یافت. نماد شاخ جمهوری خواه در آغاز، رهایی آن از اسارت پادشاه شمال بود؛ و نماد شاخ جمهوری خواه در پایان، اسارتی است که به وسیله پادشاه شمال پدید می آید. قانون یکشنبه همان «شبی» است که در آن، این شاخ به عنوان ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس می میرد. در هر چهار تصویر—بلشصر، نبوکدنصر، و آغاز و پایان شاخ جمهوری خواه—عدد بیست و پنج بیست لاویان بیست و شش، نمادی است که در آغاز و در پایان نمایان شده است. این، امضای آلفا و امگا را بازمی نمایاند.

پہلی "زمانی نبوت" جو ولیم ملر نے دریافت کی، احبار چھبیس کی پچیس سو بیس تھی۔ یہ اُس بنیاد کا پہلا پتھر تھا جسے یسوع نے ملر کی خدمت کے وسیلہ سے رکھا۔ یہ وہ پہلی بنیادی سچائی بھی تھی جسے 1863 میں ایڈونٹ ازم نے ایک طرف رکھ دیا۔ جب ملر کے تمام پتھر حق اُس بنیاد میں رکھ دیے گئے، تو اُن حقائق کی نمائندگی حقوق کی دو تختیوں پر ہوئی، جو 1843 اور 1850 کے علمبردار چارٹس ہیں۔ یہ دو تختیاں خدا اور اُس کے نامزد لوگوں کے درمیان عہد کے تعلق کی نمائندگی کرتی ہیں، جس طرح دس احکام کی دو تختیاں قدیم اسرائیل کے ساتھ عہد کی نمائندہ تھیں۔

در پایان ادونتیسیم لادیکیه، هنگامی که به سبب قانون یکشنبه از دهان خداوند قی خواهد شد، آن نوشته بر دیوار همان دو نمودار مقدس پیشگامان است؛ نمودارهایی که ایشان قادر به خواندن آن‌ها نیستند، زیرا نپذیرفتند که از پیام هشدار در آغاز تاریخ خویش بهره‌مند شوند....

بحران مالی سال ۱۸۳۷ در ایالات متحده رویدادی پیچیده بود که در اثر ترکیبی از عوامل اقتصادی، سیاست‌ها، و فعالیت‌های سوداگران پدید آمد.

حباب سفته‌بازی: در سال‌های منتهی به ۱۸۳۷، رونقی سفته‌بازانه در زمینه زمین و سرمایه‌گذاری‌ها پدید آمد که تا حدی از گسترش کشور به سوی غرب ناشی می‌شد. سفته‌بازی در زمین، به ویژه در مرزهای غربی، به افزایش کاذب بهای زمین و استقراض بیش از حد انجامید.

اعتبار آسان اور قیاسی قرض دهی: بینک اور مالیاتی ادارے بڑے پیمانے پر اعتبار اور قرض جاری کر رہے تھے، اکثر مناسب ضمانت کے بغیر. اعتبار تک اس آسان رسائی نے قیاسی جنون کو ہوا دی اور مالیاتی عدم استحکام کے خطرات میں اضافہ کیا.

توسّع مفرط للبنوك: كانت البنوك توسّع عملياتها بسرعة، وكثيراً ما كانت تُصدر من النقود الورقية (الأوراق البنكية) أكثر مما لديها من المسكوكات النفيسة (الذهب والفضة) لتغطيتها. وقد أدّت هذه الممارسة، المعروفة باسم «الصيرفة الجامحة»، إلى فيض من العملة غير المنظمة وغير الموثوق بها في التداول.

پالیسی‌های اقتصادی جکسن: سیاست‌های رئیس‌جمهور اندرو جکسن در تشدید این بحران نقش داشت. او در سال 1836 «Circular» Circular را صادر کرد که بر اساس آن، زمین‌های عمومی می‌بایست به جای پول کاغذی، با پول رایج دارای پشتوانه فلزی (طلا و نقره) خریداری شوند. این امر موجب هجوم برای تبدیل اسکناس‌های بانکی به مسکوکات فلزی شد و فشارهای مالی و ورشکستگی بانک‌ها را در پی آورد.

عوامل بین‌المللی: بحران در ایالات متحده همچنین از شرایط اقتصادی بین‌المللی نیز تأثیر پذیرفت. رکود در اقتصاد بریتانیا، که یکی از شرکای عمده تجاری ایالات متحده بود، به کاهش تقاضا برای کالاها و صادرات آمریکایی انجامید. این امر نیز به نوبه خود بر کسب‌وکارهای آمریکایی اثر گذاشت و به تنگنای اقتصادی دامن زد.

وحشت و هجوم به بانک‌ها: در ماه مه ۱۸۳۷، مجموعه‌ای از تکانه‌های مالی، از جمله ورشکستگی بانک‌ها و انقباض اعتبارات، به هراسی در میان سرمایه‌گذاران و سپرده‌گذاران انجامید. این هراس موجی از هجوم به بانک‌ها و انقباضی شدید در اعتبار را برانگیخت.

انقباض عرضه پول: با ورشکستگی بانک‌ها و سخت‌تر شدن اعتبار، عرضه کلی پول در اقتصاد به طور چشمگیری منقبض شد. این انقباض پولی دشواری‌های اقتصادی را تشدید کرد و رکود را عمیق‌تر ساخت. ترکیب این عوامل به یک افول شدید اقتصادی انجامید که با ورشکستگی بانک‌ها، بیکاری، کاهش هزینه‌کرد مصرف‌کنندگان، و یک رکود عمومی اقتصادی مشخص می‌شد.

«ما را از آینده هیچ بیمی نیست، مگر آن‌که راهی را که خداوند ما را در آن هدایت کرده است، و تعلیم او را در تاریخ گذشته‌مان، از یاد ببریم.» Life Sketches, 196.